

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 453 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
2. mart 2012.

GARISONOVI MOMCI

★ DOK HOLIDEJ ★

453

Frenk Larami

GARISONOVI MOMCI

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 453

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

GARISSON'S BOYS

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 22. II 2012.

Tržište: 2. III 2012.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – GARISSON'S BOYS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Odbor za doček Doka Holideja sačinjavala su četvorica, ali ne dobroćudnih ljudi, nego onih koji pucaju. Nije bilo govora sačinjenog od biranih reči, njega nisu pripremili za olovo koje je trebalo da mu preseče put. Prema tome, nije imao drugog izbora no da se uključi u takvu igru.

Stajali su rame uz rame na sredini prašnjavag puta i još im je sunce sijalo u leđa. Poveo je svog sveže potkovanog konja i izašao iz senovite kovačnice na jarko osunčanu ulicu. Treptao je zaslepljen svetlošću.

Nisu mu se obratili ni jednom jedinom rečju. Jednostavno su stajali tu, odmerili ga i mašili se revolvera. Bili su to ljudi iz Kanzasa koji su jahali za vreme rata sa Kvantrilom, i kasnije. Nisu samo od svog vođe naučili ratnu veštinu nego ih je rat načinio još grubljim i bezosećajnijim. Ostala momčad Lajmana Garisona, bila je sastavljena od takvih surovih, neumoljivih tipova koji nisu znali ni za milost ni za oprostaj. Sva četvorica su pripadala prvoj garnituri revolveraša spremnih da potegnu oružje u deliću sekunde, pucaju i – pogođe cilj! No, ne samo kada pucaju u postavljenu metu, nego i onda kada se sa suprotne strane takođe puca.

Dok Holidej je bio upozoren. To je učinio kovač koji mu je rekao da hitro

nastavi put i odjaše odmah iz grada. Tek na Dokovo insistiranje, pristao je da mu potkuje konja da bi odmah zatim iščezao. Uprkos tome, ovde se ne smatra kukavicom onaj ko se divljim Garisonovim revolverašima sklanja s puta.

Revolveri četvorice momaka blesnuše i prasak se prolomi glavnom ulicom. Holidej je u stvari trebalo da bude mrtav. Ali tamo gde je samo trenutak ranije stajao, nije ga više bilo. Pravim panterским skokom bacio se u stranu tako da su meci četvorice revolveraša prozviždali pored njega i njegovog konja i završili na nepoznatom mestu. To im je bila šansa koju nisu iskoristili, jer ni jedan od Garisonovih momaka nije imao prilike da puca još jednom.

Još u skoku, Dok je potegao revolver i ispalio prvi metak. Kada se spustio na novu poziciju, njegov „kolt” oglasio se još tri puta i to takvom brzinom da je zvučalo kao jedna snažna detonacija.

Revolveraši su se istovremeno sručili na tle jedan preko drugog i ostali da leže. Poslednji od njih je upravo uperio po drugi put revolver na Doka kada ga je sudbina pretekla. Pogođen, išao je unazad, teturajući velikim koracima, a onda pao na leđa ne pomerajući se više.

Dok se otkotrljao na drugu stranu ulice i ostao da leži u senci pekare. Okrenuo se na stranu i napunio magacin revolvera koji je trenutak ranije ispraznio. Pritom nije ispuštao revolveraše iz vida. Niko od njih se nije pomerio. Ostavio je prazne čaure da leže i uspravio se, držeći niklovani „kolt” sa drškom od slonovače u ispruženoj ruci. Napregnuto je gledao oko sebe. Ulica je bila avetinjski pusta, ako se izuzmu revolveraši. Prolaznici su se blagovremeno povukli u siguran zaklon. Išao je od čoveka do čoveka pokušavajući da otkrije poznaje li nekog od njih. Kada se zaustavio kod poslednjeg, duž ulice je nailazio čovek hodajući odlučnim koracima putem koji je bio poprište revolveškog obračuna. Dok spusti revolver i sačeka. Čovek je nosio zvezdu na grudima. Bio je to šerif iz Kristal Sitija.

Na kući pored kovačnice se otvoriše vrata. Stariji čovek u širokom kaputu i sa cilindrom na glavi izađe na ulicu.

– Mladi čoveče, vi ste Lajmanu Garisonu ovim stali na žulj! – vikao je preko ulice. – Ako ste stranac, ne možete znati šta ste upravo učinili. Odjašite što brže iz grada!

Starac se zvao Luk Mejs. Pre pola godine je njegov ranč pripao Lajmanu Garisonu, a to je Holidej saznao još pre polaska u Kristal Siti od svog prijatelja Vajata Erpa. Dve velike krađe stoke dovele su ga do bankrotstva. Sada je živio u kući svoje sestre koja ga je hranila svojom skromnom platom učiteljice. To je starom čoveku pa-

dalo najteže. Čim je šerif prišao, stari čovek se odmah povukao u kuću. Bilo je još nekoliko bogatih stočara koji su svojim uticajem i novcem pokrenuli istragu o velikim krađama stoke iz ovog kraja Teksasa. Angažovani su i ljudi iz maršalske kancelarije na čelu sa Vajatom Erpom. A on je opet, zamolio svog prijatelja Doka Holideja da se pozabavi tim krađama... zbog prijateljstva, ali i zbog lepe svote dolara kao raspisane nagrade.

Dok je Holidej razmišljao o svemu tome, čuvar zakona je ostao nem. Iz svoje kancelarije nije mogao da vidi šta se zbiva, ali je čuo pucnjavu. No ono što se zbilo, moglo se i sada videti sasvim jasno. Prvu Garisonovu grupu revolveraša, njih četvoricu, poubijao je jedan nepoznati čovek. I to spreda, što je najčudnije! Činjenica da su njihovi revolveri sada ležali na ulici, bila je dovoljan dokaz.

– Ko ste vi? – pitao je šerif i odmerio stranca od glave do pete po ko zna koji put.

– Zovem se Džonatan Holidej!

Šerif je napregnuto razmišljao, ali se nije mogao setiti da je bilo gde ili kada čuo to ime. Ponovo je gledao poubijane revolveraše. Onda, kao da mu je nešto sinulo, podigao je glavu i pogledom pretraživao okolinu. Nisu ga zanimali prvi radoznalci koji su se usudili da izađu iz kuća na ulicu. Sasvim očigledno je tražio ljude koji su tom Džonatanu Holideju pomagali.

– Gde su ostali? – pitao je glasom iz koga je izbijala žestina.

Džordžijanac odmahnu glavom.

– Bila su samo ova četvorica.

Šerif ga je fiksirao pogledom.

– Mister, pitam gde su vaši prijatelji?

– Ja sam sâm!

Mesni čuvar zakona je nekoliko puta zaustio da izgovori nešto, zagledao se u Dokov revolver, niklovanu „kolt” sa drškom od slonovače, a onda još jednom okrenuo, istražujući pogledom okolinu. Za to vreme je Dok vratio „kolt” u futrolu.

– Ja sam na proputovanju – objasnio je. – Ovde sam samo potkovao konja.

Osmehnuvši se kratko, dodao je – To se uvek može desiti. Odjednom su ova četvorica stajali tu na sred ulice.

– I šta je zatim bilo?

Dok samo slegnu ramenima.

– Ništa nisu rekli, nego jednostavno pucali na mene. Zar je trebalo da dozvolim da me ubiju? Čak ne znam ni zbog čega su to hteli.

Šerif nije rekao ništa.

Tek posle nekoliko minuta, čuvar zakona ga je obavestio – To su Garisonovi ljudi!

– To me je kovač već obavestio – odgovorio je Holidej i odmahnuo glavom.

– To ime nikada do sada nisam čuo. Sigurno s njim nemam ništa. Zbog čega bi mi svoje ljude navalio na vrat? Najbolje bi bilo da ga sâm pitam šta ima protiv mene.

Šerif prezrivo odmeri Holideja kao da pred sobom ima maloumnika.

– Čoveče, da sam na vašem mestu... Bolje samo uzmite svog konja i odmažite!

– Ne proterujete me valjda iz grada, šerife! – iznenađeno je upitao i pokazao na mrtve revolveraše – Oni su napali mene, a ne obrnuto. Zabranu boravka u gradu biste njima trebalo da dosudite. Znam, to je gruba šala, ali čini mi se upotrebljena u pravom trenutku i u pravoj prilici.

– Ako Garison dođe u grad, napraviće od vas „pitu” – upozoravao je šerif.

– Samo ako ja učestvujem u tome – pritom je ponovo pokazao na ubijene revolveraše. – A ja ne učestvujem u takvim stvarima. Nikada. Mislím da se to vidi!

Čuvar zakona je već bio izbačen iz ravnoteže. To mu se, uostalom, videlo u pogledu. Džordžijancu je bilo jasno da nije mogao odgonetati koga ima pred sobom. Da li je stranac revolveraš ili možda kockar koji je osim trikova sa kartama, naučio još i da puca.

U međuvremenu se više od sto osoba okupilo. Stajali su tu ćutke i piljili iznenađeno u Holideja koji se ne samo drznuo da uzvрати izazov Garisonovim revolverašima, nego ih je i poubijao. Mesni lekar je hitao prema glavnoj ulici, ali za njega nije bilo posla, već za pogrebnika čija su kola upravo skretala u glavnu ulicu.

– Uzмите konačno svog konja i nestajte iz grada! Da sam na vašem mestu, čak bi se udaljio u vidu munje, ako shvatate šta hoću da kažem. Sigurno ću i sâm imati nevolja ako Garison

bude zahtevao da mu objasnim zbog čega vas nisam uhapsio.

– Objasnite mu da sam se ponašao ispravno, po zakonu. Uostalom, ostajem još u Kristal Sitiju. Nameravao sam i pre ovog incidenta da nešto pojedem. Mislim da ću ovde i prenoćiti.

– Vi zaista nepotrebno rizikujete, mister.

Holidej je otišao po svog konja i poveo ga za uzde. Među okupljenim radoznalcima se čuo žamor: svi su mislili da će se elegantni stranac vinuti u sedlo i odjuriti. Međutim, stranac obučen u crno, sa snežnobelom košuljom i kravatom boje vina, mirno je vodio svog crnobelog konja glavnom ulicom u pravcu hotela. Gomila ga je pratila pogledom. Šerif iznenađeno stegnu pesnice. Hteo je da kaže nešto, ali mu ništa odgovarajuće nije padalo na pamet.

Ono što se dogodilo u glavnoj ulici Kristal Sitija širilo se gradom kao šumski požar. Upravo takvom brzinom.

Kada je Dok prišao recepciji hotela, portir je odmahivao glavom.

– Veoma žalim, mister. Ne mogu vas primiti ovde. Hotel pripada misteru Garisonu. On bi mi bez oklevanja otkinuo glavu da... – umuknuo je na pola rečenice, jer je markantni stranac izvadio revolver i upravio ga na portira.

– Sobu sa pogledom na ulicu! – naredio je Dok pružajući slobodnu levu ruku. – Ključeve!

Uplašeni portir nije oklevao ni časa. Okrenuo se, dograbio sa ploče jedan

od ključeva i spustio ga Doku u ruku. – Soba broj pet, na gornjem spratu.

– Vidite i sami da se sve sredilo. Recite samo Garisonu da sam vam poturio revolver pod nos. Tako ćete biti zaštićeni od njegovog gneva.

Portir potvrdno klimnu glavom.

– Moći ću da dobijem ručak i jednu flašu brendija u sobu pet, zar ne? Neće biti problema oko porudžbine, nadam se?

– To se podrazumeva, mister. Vi ste naš gost, iako ne našom voljom.

– Neka mi momak sredi konja, done se torbu i bisage u sobu.

– Biće tako, gospodine – prihvatio je portir.

– Nas dvojica se razumemo – zaključio je Dok polazeći uz stepenice.

– Na žalost, nećete dugo živeti – kazao je portir. – Baš mi je žao...

– Pogrešno, amigo. Potpuno pogrešno! Garison je taj koji će imati probleme, a ja ću poživeti još dugo.

– Za to ćete morati prilično da se potrudite.

Holidej se nasmejao – Zbog toga i jesam ovde. – Vratio je „kolt” u futrolu, privukao knjigu gostiju i upisao svoje ime. – Nemojte zaboraviti brendi i ručak – kazao je na kraju i po drugi put pošao prema stepenicama.

– Ne, ne, nikako! – doviknuo je portir zburado. – Ovde se ne zaboravlja ništa. Znači ostaje nam da čekamo mistera Garisona!

– Kada budem pojeo ručak, malo ću da odremam! – doviknuo je Holidej penjući se uz stepenice.

– A onda ćemo čekati mister Garisona! – kazao je kelner koji je doneo jelo i piće Holideju u sobu. Na vratima se naklonio.

Holideja sve te pretnje nisu potresle niti uznemirile. Pojeo je ručak s apetitom, a zatim popio čašu brandija. Držeći čašu u ruci, prišao je prozoru i posmatrao prolaznike u sada već veoma živoj i prometnoj glavnoj ulici. Bilo je mnogo jahača i vozila svih vrsta. Bila je i jedna kočija, veoma fina, sa četiri upregnuta konja. Na kočijaškom sedištu je sedeo Crnac, veoma mlad i atletski građen. U dnu je sedela žena u sivom kostimu čije je lice bilo pokriveno koprenom. Plavuša! Više od toga se sa prozora nije moglo videti. Četvoropreg se zaustavio pred hotelom. Crnac skoči s kola. Dva minuta kasnije, čulo se kucanje na Dokovim vratima. Prišao je vratima držeći čašu s pićem u levoj ruci. Otvorio je oprezno. Dama u sivom kostimu! Samo providenje, pomisli Holidej, čemu drugom da zahvali na takvoj časti.

Žena je bila visoka i vitka. Veo je prebacila preko malog koketnog šešira. Bila je mlada i neobično lepa. Dok je bio u trenutku potpuno očaran ovom ženom. Verovatno je promašila vrata, prošlo mu je kroz glavu, dok se ljubazno smešio i naklonio.

– Jeste li vi mister Dok Holidej? – upitala je i nasmešila se ljubazno.

– Da, ja sam. Došli ste kod mene? – izmakao se u stranu i načinio širok pokret rukom nudeći joj da uđe. – Izvolite, madam. Zadovoljstvo mi je...

Stupila je u sobu, a on zatvorio vrata za njom. Zastala je na sredini sobe i okrenula se prema njemu.

– Izvolite, sedite! – Holidej pođe prema stolu sklanjajući posuđe od ručka. Spustio je tamo čašu sa brandijem.

– Ja sam Ešli Bi Ovens – kazala je naglašavajući reči kao da je njeno ime moralo biti dobro poznato.

– Drago mi je, veoma. – Prineo joj je stolicu i ponovio – Izvolite, sedite.

Dok je sedela na stolicu, Holidej je ispio svoj brendi. Gledao je kako sedi uspravljena kao sveća, skupljenih dugih i vitkih nogu, s rukama na tašnici koja joj je ležala na krilu. Upravila je pogled na njega i nekoliko trenutaka ga posmatrala ćutke.

– Čula sam da ste došli ovamo u Kristal Siti da preduzmete nešto protiv sve češće krađe stoke u ovom delu Teksasa?

– E, pa... – Dok je odmahnuo rukom i nasmejao se. – To ljudi samo pretpostavljaju jer sam se, čim sam stupio u grad, sukobio s Garisonovim momcima.

U njenim lepim zelenim očima je ble snula varnica koju on nije mogao da objasni.

– Poznajem Garisona! – kazala je odlučno. – Taj čovek prepoznaje svoje neprijatelje. To mu je poseban talenat. Ne bi on poslao četvoricu na vas, i to svojih najboljih ljudi, zbog toga što ste ga pobedili u partiji pokera ili što se u vas zaljubila neka od njegovih devojaka.

Holidej otpi još jedan gutljaj bren-dija.

– Mogu li i ja dobiti malo, molim...

– O, pardon. Da sam znao... – prišao je stolu uzeo flašu i počeo da traži drugu čašu u koju bi natio piće. Međutim nije je bilo. Čak ni šolje! – Pozvaću kelnera da donese drugu čašu.

– Nije potrebno. Ja bih samo jedan gutljaj – pružila je ruku i Holidej joj dodade čašu. Otpila je poveći gutljaj i kazala – Pretpostavljam da ste lovac na ucenjene ljude, odnosno na novčane nagrade. Ne nosite zvezdu. Za hvatanje vođe bande kradljivaca stoke raspisana je nagrada od dve hiljade dolara.

– To mi je poznato.

Neka samo veruje u to da je takav, da pripada tom soju ljudi. U svakom slučaju, ne može joj reći zbog čega je došao u Kristal Siti. Spustio je flašu na sto.

Lepotica je otpila još jedan gutljaj, a onda mu pružila čašu, govoreći – Hvala vam, baš ste ljubazni! Nego, ako ubijete Garisona, ja ću vam platiti deset hiljada dolara – dodala je bez okolišanja.

Holidej se nasmeja.

– Položite novac na sto ako pristanete. Dakle, kažite „da“, i ima ćete novac, uz još dve hiljade koliko iznosi nagrada. Bićete bogat čovek, mister Holidej!

– Da li je Garison vođa kradljivaca stoke?

– U to ne sumnja niko – tvrdila je. – Dakle, kako glasi vaš odgovor, mister

Holidej? – gledala ga je napregnuto, puna iščekivanja.

– Gospođo, to je nalog za plaćeno ubistvo. Ako bih ga izvršio i vlasti me uhvatile, vama prete vešala kao podstrekaču, a naravno i meni, kao počinocu.

Nije menjala izraz lica posle Dokovih reči.

– Na to uopšte niste mislili, zar ne?

– Nisam znala da ste tako osetljivi – kazala je samo.

Holidej se nasmeja – Vi ste sjajni, nema šta!

– Možda se varam? Da niste policajac?

– U tom slučaju bih morao da vas uhapsim. Već i sâm pokušaj je kažnjiv.

– Skratite priču, Holideje – kazala je ozbiljno. Za tako nešto biste morali imati dokaze – odmahнула je glavom. – Ja tako nešto uopšte nisam pominjala.

– A šta ste rekli? O čemu smo mi to razgovarali? Zbog čega ste me posetili? To bi sudija sigurno hteo da sazna.

Odmeravala ga je i dalje veoma ozbiljna.

– Vidite – upozorio je Dok. – Zapalite u ćorsokak!

– Ovde sam da bih vam rekla da mi se dopadate, ali da od vas ne tražim novac.

Dok se uhvati za nos i nasmeši – To biste kazali sudiji?

– Što da ne?

Ovaj razgovor je Doka zabavljao sve više.

– Znači tako. To biste morali dokazati.

– Pa ne moram biti poznata baš odmah u celom gradu.

– Zbog čega želite Garisonovu smrt? Zar vam je ukrao veliko krdo goveda?

Ustala je naglo – Nisu me upozorili na to da su ljudi kao vi takva zanovetala. Mislila sam da, kada je u pitanju deset hiljada dolara, nećete postavljati pitanja.

Holidej je pre nje stigao do vrata i spustio ruku na kvaku. Zastala je gledajući ga pravo u oči – Zar nije dovoljno što je vođa bande kradljivaca stoke?

– Ja to ne smatram dokazanim.

– Otkud vi onda ovde u gradu? Smatraju ga vođom bande, a on se tako i ponaša. Zar bi inače poslao na vas četvoricu svojih najžešćih momaka? Za mene je to znak da vas se plaši. Zar bi imao razloga za strah da nije šef bande?

Džordžijanac joj otvori vrata govoreći – Videćemo jeste li u pravu.

– Da ili ne? Prihvatate li ponudu? Vremena za razmišljanje vam ne mogu ostaviti. Čim budem prekoračila ovaj prag, ponuda više neće važiti.

– Hoćete da vršite pritisak na mene?
– pitao je smešeci se.

Ostala je ozbiljna krenula i izašla iz sobe. Sačekao je da stigne do stepeništa, a onda zatvorio vrata.

Ešli Bi! Ešli Bi Ovens! Očaravajuća žena. To je bilo sve što je znao o njoj. Prišao je prozoru i pogledao dole. Upravo je ulazila u kočiju. Crnac po-

tera konje. Gledao je za njom sve dok kočija nije nestala sa vidika.

Natočio je još jedan brendi. Imao je predosećanje da će Ešli Bi na neki način ponovo ući u njegov život. Otisnuo se u maštanje.

* * *

Bogati, moćni rančer Lajman Garison se nije pojavio. Sigurno je time razočarao ceo grad. Čak se Holidej pitao da li Garison očekuje da ga on poseti na njegovom ranču. U velikom broju slučajeva, niko ne šalje nekome ubice na vrat i ostaje nekažnjen. Uostalom, nije isključeno da Garison namerava da prećuti stvar i da u nju ne uvlači javnost. Ako je tako, treba da bude na oprezu. Holidej je to tokom godina na neki način prevazišao. Čim se večer spustilo, napustio je hotel i krenuo u grad. Svratio je u „Badijev” salun i u sobi iza bara seo za rulet. Nasuprot njemu, sedeo je visok plavokos čovek i smeđa cura, ne baš u prvoj mladosti. Bila je zgodna i privlačna u haljini zakopčanoj do grla, ukrašena s mnogo nakita. Nije imala ni mali izrez, ali joj je prijanjala uz telo kao druga koža, tako da su joj se grudi sa svim svojim pojedinostima jasno ocrtavale pod tkaninom.

– Holidej! Hiljadu mu krava ako to nije Dok Holidej! – vikao je plavi momak preko stola. Do tog trenutka Dok je posmatrao ženu kraj ruleta, pa je toga tek sada prepoznao momka. Nije ni čudo, bio je deblji i svetlije kose nego kakvim ga se sećao.

– Jesi li ti, Dejmon?

– Šta to govoriš, čoveče? Ko bi drugi bio? – obojica su se smejala glasno i time ometala krupijea i igrače. Dejmonova prijateljica, devojka s mnogo ukrasa i nakita, posmatrala je Doka s neskrivenom simpatijom. Dejmon je dao znak, pa su obojica ustala i pošla prema šanku. Dejmon se nagnu prema svojoj pratilji, poljubi joj ruku i u nju spusti nekoliko čipova. Holidej je obilazio kockarske stolove, a Dejmon ga sledio. Zagrlili su se i tako zajedno išli do šanka lica razvučenih u širok osmeh. No i za šankom nisu mogli da razgovaraju glasno.

– Dejmon Flin, ti staro momče! – kazao je Dok, sedajući na barsku stolicu. – Vidim da je od tebe postao neko – pritom je pokazivao na skupo, elegantno odelo.

– Ti, stari kockaru! Ja sam se skrasio i pustio korenje. Jesi li ti još uvek onaj isti lutalica, čovek koji traži svoj novi početak? To baš ne donosi mnogo ni sreće ni zdravlja, ili se ja varam?

Njih dvojica su se upoznali pre mnogo godina u Meksiku. Dejmon Flin je upravo krenuo iz Siera Monete sa mnogo zlata prema granici, dok su mu za vratom bile jedinice Meksikanaca stacionirane u Severnom Meksiku.

S druge strane, Holidej je pristao da otprati jedna kola puna oružja pobunjenicima i zato se našao duboko u Meksičkoj teritoriji. Naravno, nije mu bilo u interesu da postane meta regularnim jedinicama. Onda je na njega iznenada naišao jedan visoki plavoko-

si momak sa dva tovarna konja i džakovima punim zlata! Iz Siera Monete! Odmah je posumnjao da zlato potiče iz neke banke u Meksiku. Kada mu je momak ispričao o jedinicama Meksikanaca koje ga slede, Doku je postalo hladno oko srca. Sa svojih četvoro kola natovarenih teškim oružjem, ni izdaleka nije bio pokretljiv kao Dejmon sa svojim konjima. Odlučio je na brzinu da pomogne Dejmonu. Ostavio je kola u gustom žbunju i odjahao sa plavokosim momkom do granice. Dva dana su im jedinice bile za petama. Posle toga su uspeali da ih se oslobode tako što su zametnuli trag, pa je Dejmon Flin sa svojim zlatom prešao granicu.

Rastali su se u sred reke Rio Bravo. Dejmon Flin je sa svojim plenom odjahao na istok, a Dok se vratio svojim kolima. Zahvaljujući Dejmonovoj pomoći, stigao je na cilj zaobišavši meksičke jedinice; oni su u stvari tragali za Dejmonom. Verovatno ga traže i dan danas.

Po svemu sudeći, Dejmon je dobro uložio zlato i postao neko i nešto. To se moglo zaključiti na prvi pogled.

– Brendi je još uvek tvoje piće, zar ne? – raspitivao se Dejmon.

– Kao i uvek!

Dejmon je snažno pucnuo prstima tako da je privukao pažnju igračima za ruletom, pa je krupije oštro odmerio šankera upozoravajući na tišinu.

– Jesi li uspeo da sprovedeš kola sa oružjem do odredišta? – raspitivao se Dejmon.

– Da, uspeo sam da se probijem do pobunjenika, ali uz velike muke i nevolje. A ti i tvoje zlato?

– Bolje me ne pitaj!

– Što to?

– Trideset milja duboko u Teksasu napali su me meksički razbojnici. Sve je otišlo. Spasao sam samo goli život.

– Nemoguće! Prosto ne mogu da poverujem. Jesi li krenuo za njima, jesi li uspeo da spaseš zlato?

– Na to nisam mogao ni da pomišljam. Tako ti je to.

Dok ga nije shvatao. Kako to da je uprkos gubitku zlata postao imućan čovek?

– Jedan od seljaka me je odao. No, dosta o tome, „kako došlo tako prošlo”. Sada sam se zalepio za „nju” i kod „nje” boravim – glavom je pokazao pravcu ruleta kraj kojeg je stajala žena sa kojom je bio. – Robna kuća je njena. Dobra stvar, Dok. Ujutro još ležiš u postelji, a dole već zvoní kasa. Lep život ispunjen lenjošću i dokolicom. Viski ujutro, viski uveče! Tako je to sa nama dvoma! Na žalost, međutim, mojoj dami možeš prići samo uveče, a tada je najčešće gotova, mrtva umorna. To je loša strana naše zajednice. Svakako u tako velikoj robnoj kući ima dosta prodavačica, ali ona hoće da je u svemu u toku, da joj šta ne promakne. Shvataš šta hoću da kažem? A i meni je stalno za petama.

Dok se osmehnu prilično kiselo. Dejmon je izgubio svo zlato, za koje je mogao kupiti pola Teksasa. Ali nije imao

razloga da bude nesrećan. Očigledno se opet brzo dočekaó na noge.

– Povremeno radim za Garisona. Ali zaista samo povremeno. Sada već davnima nisam imao prilike da ga vidim. Ali ti si ovde stranac! Ti uopšte i ne znaš ko je Garison, zar ne?

Dok natoči piće. Barmen je ostavio flašu brendija ispred njih.

– Pa, to je upola tačno – kazao je Džordžijanac ozbiljno izbegavajući dalji razgovor o tome. – Nego, znaš li ko je Ešli Bi Ovens?

Dejmon se bestidno isceri i odmahnu rukom.

– Poznaješ je? Ugađa muškarcima, „ide im niz dlaku” za novac. S vremenom na vreme.

– Rekao sam Ešli Bi Ovens!

– Pobogu, Dok, nisam gluv. Jedna obična prostitutka. Istina, ne radi u javnoj kući, već povremeno, na poziv i uz dobru zaradu. To i ništa drugo!

Dok je odmahivao glavom pun neverice – Ali čoveče, ona se vozi u četvorojki.

– Moja cura bi to takođe mogla! – tvrdio je Dejmon otežalog jezika.

– Međutim, ne čini to zbog zavisti ljudi. Zavidljivci onda ne bi dolazili k njoj kao mušterije. No, na tako nešto jedna takva „dama” ne mora da obraća pažnju.

U Dokovoj glavi je nastala prava pomisao. To uopšte nije mogao da naslutiti. Znači ta žena ga je obmanula govoreći – istinu!

– Stanuje li u gradu?

Dejmon kao da ga nije čuo. Lupio je Doka snažno po leđima uzvikujući – Za stara dobra vremena! – pritom je na iskap popio još jedan brendi.

– Za stara dobra vremena – ponovi Dok muklo. Njegovo dobro raspoloženje splasnulo je kao mehur od sapunice. Ešli Bi Ovens je jedna od onih koje se mogu kupiti! To mu se baš nije svidelo.

Dejmon je govorio bez prestanka. Iz pijanih usta izlazila mu je bujica reči, a Dok je od toga mogao jedva da razabere polovinu. Istina, njegov pijani drugar je zaplitaio jezikom, ali je i Dok bio u mislima prilično daleko. Jednostavno mu nije išlo u glavu da je ta divna žena prostitutka. To je zaista poslednje što bi joj mogao pripisati. No, možda je stari Dejmon samo jedan običan spletkaroš i lažov.

Lepa, smeđokosa Dejmonova prijateljica im pride – Zar nećete okončati pijanku, vas dvojica? Zna li uopšte koliko je sati?

– Izvini – mrmljao je Dejmon i uzeo mladu ženu u naručje. – Ovo je Dok Holidej, onaj sa kojim sam pre mnogo godina „osvajao” Meksiko. Ovo je Marisa, moja Marisa.

– Drago mi je – kazao je Dok uz osmeh. Marisa mu je pružila ruku gledajući ga pravo u njegove sivoplave oči. On joj poljubi vrhove prstiju.

– Ja krećem odmah – kazala je ne skidajući pogled sa Doka. – Povedi sa sobom i svog prijatelja, naravno. Reći ću Alis da pripremi sobu za njega – ne

čekajući Dejmonov odgovor, napustila je prostoriju.

– Ti joj se dopadaš, Dok – govorio je Dejmon puneći čaše. – Za stara vremena, momče!

– Za stara vremena! – Opet su ispili naiskap. Džordžijanac je upravio pogled prema vratima. Od Marise nije bilo ni traga. – Zar je puštaš da ide sama?

– Ti joj se dopadaš, ona te je pozvala – ponavljao je Dejmon sve više zaplićući jezikom.

– Pričaj mi o Garisonu.

– Dovoljno sam dugo pričao. Pričaj mi sada ti o svom životu. Nije pristojno da uvek samo jedan govori. Kako je tvoj poduhvat prošao u Meksiku? Jesu li pobunjenici uspeali?

Dok je pričao, a Dejmon ga slušao pažljivo i zainteresovano. Povremeno su podizali i čaše i nazdravljali.

– Pričaj mi o Garisonu – insistirao je Dok. – Kakav to posao obavljaš za njega?

– Štitim ga – objašnjavao je Dejmon čiji pogled odavno više nije bio bistar. – Kad neko hoće da ga ščepa za gušu, onda on pozove mene. Vraški veliko-dušan čovek! Upoznaćeš ga, Dok!

Nije bilo svrhe u ovakvom stanju nastaviti priču o Garisonu i svemu što je u ovom gradu prethodilo susretu sa Dejmonom, koji se s mukom držao na nogama. To je uostalom i bio razlog zbog kojeg je Džordžijanac pošao sa njim. Barmen mu je objasnio kojim putem da stigne do kuće Marise Kontreras. Dok je prebacio Dejmonovu

ruku preko svog ramena i tako vukući teškog čoveka, krenuo niz ulicu. Na drugom spratu robne kuće nalazio se stan vlasnice. Uostalom, bila je to jedina kuća u centru grada u kojoj je još uvek gorelo svetlo.

Vukao je svog pijanog pajtaša uz stepenice. Iz stana je dopirala svetlost. Marisa je stajala na vratima. Presvukla se i imala sada na sebi kućnu haljinu od kineske svile. Jako osvetljena prostorija iza nje jasno je isticala obriše njenog tela. Čak se videlo da ispod kućne haljine nema ništa drugo.

Dok na trenutak podiže svoj „kalifornija” šešir s glave.

– Evo, dovodim vam Dejmona!

Marisa se izmakla u stranu i osmehnula zavodljivo – Sasvim levo, pa pozadi – objašnjavala je. Dejmon više nije mogao ni da mumla niti da drži oči otvorene. Prijatelj ga je odneo u sobu sa velikim krevetom na koji ga je, obeznanjenog od pića, jednostavno spustio. Marisa je stigla odmah iza njih i skinula Dejmonu čizme, zapravo desnu, a Dok levu. Pogledali su se.

– Do sutra u podne ne možemo računati na njega – saopštila je kratko. Kada je zatvorila vrata, pogled joj se zamaglio. Pogledala je u Doka govoreći – On spava kao mrtav. To mi je dobro poznato.

– Mogu li sada da se oprostim i pođem?

– Zamolila sam ga da vas dovede ovamo. Soba vam je spremna.

Dejmon je povremeno radio kao Garisonov čuvar ako ga je dobro shvatio.

Ako je Garison razbojnik i kradljivac stoke kako je Džodžijanac sumnjao, njih dvojica će se morati sukobiti. To je neizbežno. No, Dejmon je još uvek njegov stari „kompanjeros” iz Meksika. A žene njegovog prijatelja i „kompanjerosa” mogu biti sigurne, bez obzira koliko su vrele krvi i koliko mu se nameću. Doku je prijateljeva žena bila svetinja. Taj princip do sada, bez obzira na sva dosadašnja iskušenja, još nikada nije prekršio. Po cenu života ako treba!

Uhvatio je Marisu za bradu i hteo da je poljubi u znak pozdrava govoreći – Žao mi je, mis – međutim, ona ga je već prigrllila, stegla ruke oko vrata i pritisnula usne na njegove. Dok se bez grubosti oslobodi njenog zagrljaja.

– Jako mi se dopadaš, mister – uzdahnula je dok joj je glas bio gotovo promukao od strasti. Priljubila se uz njega snažno, pa joj se kućna haljina otvorila i jake čvrste grudi se ukazaše u svoj svojoj lepoti. – Uzmi me! Sada! Ovde!

– Marisa! On mi je stari prijatelj, zbog toga odlazim. Samo zbog toga!

– Sutra ću ga izbaciti iz kuće, tvog starog amiga! Onda više neće morati da imaš obzira prema njemu! – siktala je sva ustreptala od želje.

Nije mu bilo lako da pođe, mada ne i preterano teško. Vikala je za njim, ali je on već stigao na ulicu. Zapahnut noćnim vazduhom, pokušavao je da odagna mučninu. Nesvesno je pokušavao da se oslobodi pritiska koji je osećao i otkopčao prvo dugme na košulji.

Okovratnik kao da ga je stezao. Vreli-
na koju je osećao kao da nije htela da
mine. Uostalom, Marisa je bila lepa,
privlačna žena.

Udisao je noćni vazduh punim plućima i koraćao glavnom ulicom utonulom u noć prema svom hotelu. Zastao je i povukao se sa svetla koje bacala jedna ulična laterna. Nalazio se nedaleko od hotela gde je nekoliko ljudi stajalo u senci. Znači, očekivali su ga. Nije trebalo ni da se pita ko mu je poslao ove ljude na vrat. Znao je.

II

Sa revolverom u ruci, Dok je obišao kuće ispred hotela i preko susednog imanja približavao se hotelu sa začelja. Tražio je pogledom mogućnost da se domogne svoje sobe, a da ga Garisonovi ljudi ne otkriju. Stajao je tako neko vreme između štale i šupa u potpunom mraku. Pomno je posmatrao sporedni izlaz iz hotela i otkrio i tamo kraj samih vrata dvojicu, a malo dalje još trojicu koji su motrili na put do glavne ulice.

Koliko mu je to ljudi Garison natovarilo na vrat? Iza hotela su bila četvorica. Znači, sigurno ih nema manje ni ispred hotela.

Oprezno je krenuo nazad, povlačeći se. Nije mu padalo na pamet da se sukobi sa desetoricom u sred grada. Naime, sinula mu je jedna mnogo bolja ideja. Preko susednog imanja uspeo je da se probije neopažen i da stigne do glavne ulice. Tačno nasuprot njemu, nalazio se čist prostor bez kuća

sa mnogo drveća. Tamo su se nalazili vezani konji njegovih progonitelja. Trebalo je stići donde nezapažen. Zgrčen, šunjaó se ulicom da ga ne bi primetili ljudi postavljeni ispred hotela. Tek sada je otkrio da ih tamo ima dvanaest.

Na slobodan prostor vodila je takođe i jedna uska uličica paralelna sa glavnom. Imao je neodoljivu želju da odvede sve konje, to je bio veliki izazov za njega. Međutim, tada bi ga možda primetili, a on je želeo da ostane pred hotelom što je duže moguće. Zbog toga je posle kratkog kolebanja odvezao samo jednog konja i poveo ga uzanom ulicom. Vodio je životinju neko vreme, a onda skrenuo u ulicu koja je takođe bila paralelna sa glavnom i tek tada se vinuo u sedlo. Grabio je prema Garisonovom ranču, gde je stigao u praskozorje.

Projahao je kroz veliku kapiju. Nije silazio s konja sve do glavne zgrade na ranču. Tu je zaustavio konja, kliznuo iz sedla i osmotrio oko sebe. Na ranču su svi još spavali. Nigde se nije mogao primetiti neki stražar. Zbog čega bi Garison i postavljao stražu? Izgleda da je Doka smatrao jedinim neprijateljem, a njemu je poslao na vrat veliki broj ljudi. Kada je prilazio vratima, bio je više sklon nego prethodnog dana da veruje da je Garison vođa bande kradljivaca ili je u najmanju ruku, na neki način povezan s krađama stoke. Možda kao jatak ili kao neko ko svoje ljude podstiče na krađu.

Zbog čega bi mu inače stalo da ga se oslobodi? Prvo mu je poslao izabranu četvoricu na vrat, a sad više od dvanaestorice svojih momaka?

Ešli Bi Ovens ga smatra lovcem na učenjene. Verovatno to isto misli i Garison. Ešli Bi je bila u pravu, Garison ga se boji. Zbog čega bi inače pravio toliku gužvu? Više od dvanaest ljudi je bilo nahuškano da ga ubije.

Dok nije mogao da se ne osmehne pri pomisli na to da su nahuškani revolveraši sada u gradu, a on se nalazi na njihovom ranču! Možda samo na nekoliko koraka od Garisona. Teško je bilo poverovati da ga sâm rančer sa ljudima čeka ispred hotela.

Vrata su bila zaključana, ali je Dok uz pomoć svog malog noža uspeo da obradi bravu i uđe u kuću. Uspeo je to da obavi bešumno. Oprezno je zatvorio vrata za sobom. Napolju je već počinjao dan, dok je ovde vladao polumrak. Garisona su ipak čuvali. Imao je stražu. Desno od ulaza, nalazilo se nekoliko naslonjača. U jednoj od njih sedeo je čovek i spavao s nogama podignutim na sto.

Dok mu priđe. Video je da je naoružan revolverom kalibra 45. Oprezno mu je izvukao oružje iz futrole.

Čvrsto mu je stegao nos. Zavladała je tišina. Ravnomerno glasno disanje stražara zamuknu. Istina, samo na dve sekunde. Onda je poskočio i podigao ruke i noge u vazduh kao da se nalazi u vodi i strahuje da će se udaviti.

Džordžijanac mu stegnu usta i pritisnu cev revolvera na bradu. – Spavati

na straži?! – prekoreo ga je Dok oštro. – Zamisli da te Garison zatekne tako! Dok skloni ruku.

– Jesi li to ti, Rajli? – jeknuo je stražar.

– Ne, ja sam, Dok Holidej.

Čovek se trgnu kao pogođen bičem. Na ovom imanju se izgleda Dokovo ime pominjalo često. Tako je bar izgledalo, pa je Dokaanimalo da sazna zbog čega je toliko popularan ovde.

– Hoću kod Garisona. Gde mogu da ga pronađem?

Stražar je piljio u njega i ćutao.

Dok se nagnu napred, ščepa ga napred za grudi i postavi na noge.

– Ako ne želiš da ti zarijem komad usijanog olova među rebra, odvedi me do njega! – siktao je čoveku u lice.

Stražar nije bio naročito visok, ali je bio plećat i širok. Prava lopta, nema šta!

Klimnuo je glavom i pokazao prema stepenicama.

– Upozoravam te – govorio je Dok, idući s njim kroz prostrano predvorje prema stepenicama pokrivenih debelim zastiračem koji je prigušivao bat koraka. Stigli su u širok hodnik sa vratima na obe strane. Ispred jednih je debeli stražar zastao i pogledao Doka.

– Ovde? – pitao je Dok.

– Da, ovde. Ali on još uvek spava.

– Probudiću ga! Ti sačekaj s nosom okrenutim prema zidu. Teško tebi ako samo mrdneš!

Radostan što je uspeo da izbegne najgore, čuvar se spremno okrenuo prema zidu. Za njega je stvar bila okončana.

To je i bilo tačno. Međutim, odigralo se nešto drugačije nego što je pretpostavljao. Dok ga raspali drškom revolvera po glavi, munjevito ga prihvati da ne padne s treskom nego ga pusti da lagano, bez svesti klizne na pod.

Uspelo mu je da potpuno nečujno stupi u sobu i da zatvori vrata za sobom. Našao se u ogromnoj prostoriji. Postelja je bila postavljena na podest visok tri stope. Svi prozori su bili otvoreni. Popeo se na podest i prišao postelji. Na nju bi se moglo smestiti četiri odrasle osobe. Još bolje, četiri momka kojima je nešto drugo na pameti, a ne samo udobnost, moglo se tu zabavljati sa svojim curama.

Na ovoj džinovskoj postelji, međutim, ležao je jedan jedini sitan, star čovek u dugoj beloj noćnoj košulji. Spavao je otvorenih usta i hrkao kao medved.

Dok sede na ivicu kreveta. Čovek se nije probudio, ali je osetio promenu i njegove staračke crte se izmeniše.

Dok ga otvorenom šakom lupi po grudima:

– Gospodine Garisone!

Hrkanje prestade i starac otvori oči. Odmah zatim je kriknuo i odjednom se našao uspravljen u sedećem položaju na postelji. Izgledao je kao da je ugleđao avet. Posmatrao je posetioca bez reči, sa otvorenim ustima kao da je ispred njega duh!

– Vi ste Garison, zar ne?

Starac je nešto proslovio, ali se to nije moglo razabrati. Iz njegovih bezubih usta izlazili su neki mrmljajući i zviždeći zvuci.

– Ko ste vi, kog đavola?

– Dok!

Činilo se da će starca udariti kap. Bio je tome sasvim blizu. Oči su mu postajale sve krupnije i krupnije, preteći da iskoče iz duplji. Istovremeno, postajale su sve tamnije.

– Budući da niste našli za shodno da dođete u grad, pomislio sam da ja treba da dođem k vama. Konačno, mlađi sam!

Starac je ćutao, ne znajući šta da kaže.

– Vi ste Garison ili se ja varam?

– Jesam, ja sam.

– Kada sam stigao u grad, dočekala su me četvorica koje ste mi vi natovarili na vrat. Po vašem nalogu! Danas ih je bilo već mnogo više – govorio je Dok. – Pretpostavljam da još uvek stojte pred hotelom i da su im se noge već od dugog stajanja skratile. Zbog čega sve to?

Starac je uporno ćutao obuzet smrtnim strahom. Čelo mu se orosilo krupnim graškama znoja.

– Znate li šta ja podozrevam? – pitao je Dok.

– Ne, ne znam! – uzvratio je Garison odmahujući odlučno glavom.

– Zapravo, uveren sam da ste vi vođa bande koja krade stoku i koja s vremena na vreme čini ceo severni Teksas nesigurnim.

– Ja nisam taj! – promrsi Garison.

– Onda ste ili jatak ili pomoćnik te bande!

Garison je ponovo žustro odmahnuo glavom dok mu se u očima odražavao smrtni strah.

– Zašto mi, kog đavola, šaljete na vrat svoje ubice da me smaknu, pitam vas? – u glasu osećala se ljuti nestrpljenje.

– Vi imate nalog da me ubijete, Holideje! – kazao je starac spremno. Skoro se zagrcnuo govoreći to. – No, nemojte sada povući obarač, saslušajte prvo moju ponudu!

– Ja imam „nalog” da vas ubijem? Od koga potiče taj „nalog”, čoveče?

– To bi ste vi morali znati, Holideje.

– Nemam takav nalog! – tvrdio je Dok odmahujući glavom. – Ovde sam da bih raskrinkao bandu kradljivaca stoke, da je odvedem pred lice pravde. Ali ne tako da bilo koga ubijem, nego da ih pohvatam i izvedem žive pred najbliži sud! Ja nisam ni sudija, a još manje dželat!

– Platiću vam pedeset hiljada dolara. Više nego oni koji su vas unajmili da me ubijete!

– Znači li to da ste vi vođa te bande?

– Ne, nikako. Nisam taj! I sâm se borim protiv tih razbojnika. Kako onda mogu biti njihov vođa? – pitao je Garison. – To je samo povod da me ubijete da bi ste mogli tvrditi da ste ubili vođu razbojničke bande. Pucajte već jednom, šta još čekate? No, ja još neću biti pod zemljom, a doći će do sledeće velike krađe stoke. Onda ćete shvatiti sve svoje zablude.

– Sada ostanite malo mirni, Garisone! – kazao je Dok, očigledno izazvan.

– Ne trošite suvišne reči i nemojte biti dramatični. Ja nisam ovde da bih vas ubio, ni vas ni bilo koga drugog. Vi tu nešto izvrćete. Teško vama ako to činite namerno. Ja nisam plaćen da ubijam ljude. Prestanite sa tim tvrdnjama. Ja sam samo za petama razbojnika, kradljivaca stoke, ponavljam. Ako pripadate njima, onda zaista imate mnogo razloga da strahujete od mene. U tom slučaju ću vas uzeti pod svoje i smestiti tamo gde pripadate, a onda vas ni tih pedeset hiljada dolara ne mogu spasiti! Kao, uostalom, ni stotinu unajmljenih revolveraša. Onda ste jednostavno gotovi! Vi poznajete Dejmona Flina, zar ne? Ja ga poznajem, a poznaje i on mene. Govorite s njim. Ako ste vođa razbojničke bande, sa mnom za vratom nemate nikakvih šansi. Dejmon će vam to potvrditi – Dok je ustao s postelje i dodao – Pozovite svoje ljude nazad i držite ih na okupu pod kontrolom. Ako me samo neko od njih pogleda popreko, imaćete posla sa mnom. A onda će doći do prave gužve. Onda ću vas naterati da gutate usijano olovo! Nemojte uobražavati da ćete mi umaći!

Starac ga je gledao netremice.

– Vi poznajete Dejmona Flina?

– Da! Bili smo u svoje vreme zajedno u Meksiku. Ako ste vi vođa bande, sigurno će vam on savetovati da napustite taj brod!

– A ako to nije slučaj, šta onda?

– Onda bi vas on sigurno posavetovao da sarađujete sa mnom.

– Ne mogu da zamislim da ću to ikada učiniti – kazao je starac.

– To bi bila vaša prednost – tvrdio je Džordžijanac odmeraći težinu svog „kolta” sa drškom od slonovače na dlanu. – Nanjušili ste da vam od mene ne preti nikakva opasnost. No, nemojte se zanositi!

– Sačekajte! – jeknu starac.

Holidej zastade na vratima.

– Hteo bih da radite za mene, Dok! – kazao je Garison. – Odredite sumu i uslove. Ja sam spreman da vam platim koliko tražite. Svaki iznos!

– Poklanjam to vama! – glasio je odgovor. Dok podiže ruku i otvori vrata.

– Rekao sam bilo koji iznos – ponovio je starac.

– A ja kažem, poklanjam to vama! – uzvratio je Dok i zatvorio vrata. Samo mu je to još nedostajalo da se povezuje s ovim starim kopilanom koji mu je tako zdušno radio o glavi.

Dok je gotovo nečujno zatvorio vrata. Onesvešćeni debeljko je još uvek ležao na istom mestu licem prema podu.

Vrata se otvoriše i Garison stupi na prag. Prvo je pogledao onesvešćenog čuvara, a onda podigao pogled do Dokovog lica. Bio je viši, nego što je Holidej mislio. Možda je razlog tome bila dugačka noćna košulja. Delovao je kao izmršaveli duh na postolju.

– Vođa mojih ljudi se zove Itan Šarp – objasnio je Garison hrapavim glasom. – Treba da dođe na ranč sa svim ljudima i da ne preduzima ništa protiv nas. Prenesite mu to!

Dok se kiselo osmehnuo okrenu i nastavi dalje. Po njegovom mišljenju, Garisona nije uspeo da urazumi niti ubedi, samo ga je učinio opreznijim. Više nego ranije bio je ubeđen da je Garison vođa razbojničke bande, ali dok on, Dok, bude u Kristal Sitiju, neće biti krađe stoke. No time nije ni izdaleka trajno onemogućeno razbojništvo. Garison, u svakom slučaju, morada bude krajnje oprezan. A stari kopilan može, uostalom, da smisli nešto drugo da ga sredi, ali da mu ne šalje svoje ljude na vrat.

Dok je jahao sa ranča u pravcu grada, pretpostavljajući da će uz put sresti Garisonove ljude. Bio je u zabludi. Oni su još uvek stajali raspoređeni oko hotela. Kada je stigao u grad, sunce je već uveliko sijalo, a na glavnoj ulici je vladala uobičajena živost. Garisonovi ljudi se nisu uklapali u ovaj jutarnji prizor, iako su se veoma trudili da budu što je moguće više neupadljivi.

Nije mogao da zaključi da li čekaju da on uđe u hotel ili izađe iz njega.

Iako su ti ljudi celu bogovetnu noć čekali njega, sada kada je stigao, nisu ga uopšte primetili. Tek kada je stigao do kraja ulice i sjahao s konja, prvo su prepoznali životinju, a onda njega.

– Ko je Itan Šarp? – upitao je uz osmeh, jer ga je cela ova situacija očigledno zabavljala. Tu su se trenutno nalazila četvorica. Posmatrao ih je redom, jednog po jednog.

– Što te to interesuje? – upitao je čovek uzanih ramena pretećim glasom.

– Treba sa svim ljudima da se vrati na ranč. Tako je Garison naredio – objašnjavao je Dok. – Upravo se vraćam od njega. – prošao je pored rančerovih ljudi i zastao na ulazu u hotel. – Veliko hvala na konju!

Ljudi su se gledali međusobno i zbu-njeno, osvrтали na sve strane. Dok nije više obraćao pažnju na njih, nego je ušao u hotel i najzad se dokopao svoje hotelske sobe. Kada je pogledao kroz prozor, Garisonovih ljudi nije više bilo tamo.

Posle doručka je Dok osedlao svog konja i napustio grad, kako bi mogao da se sakrije nedaleko od imanja i motri na Garisonov ranč. Znao je da Garison u odnosu na broj stoke ima preveliki broj ljudi u svojoj službi. Budući da je držanje toliko ljudi veoma skupo, to je predstavljalo dokaz koji ga je veoma teretio. No, Dok je čekao uzalud da grupa jahača napusti imanje kako bi mogao da ih sledi i eventualno vidi kako kradu stoku.

Onaj prokleti mršavi starac mu nije baš olakšavao posao. Proveo je tri dana i tri noći vrebajući da se nešto dogodi. Niko se nije ni pomerio.

Kada je četvrtog dana krenuo nazad u Kristal Siti, u susret mu je, još pre izbijanja na drum kojim ide poštanska kočija, došao jedan jahač. Zaustavio je konja kada je primetio da se radi o ženi. Osetio je radost kada je primetio da je to Ešli Ovens.

Podupro se pesnicama o vrh sedla. Izgledalo je da je puka slučajnost što su se sreli baš na kraju pašnjaka koji

pripadaju Garisonovom ranču. No to nije mogao biti slučaj. Ovaj susret mu je probudio sumnju da ga ona motri ili da je naložila da motre na njega i da je obaveštena o njegovom kretanju. Ko je zapravo ta žena? To je hteo da sazna po svaku cenu.

– Helo, mis! – kazao je kada je dotala konja uz njegovog. – Mislio sam da se vozite samo u „četvoro”!

– Nemojte me razočarati, Dok, smatrajući me lutkicom. Kako ste, kako se osećate? Napredujete li?

Smešila se, a njene svetlozelene oči svetlele su kao zvezde. Takve oči su ga uvek očaravale i privlačile.

– Šta podrazumevate pod napredovanjem? Da li sam uhvatio „lopova za gušu”?

– Pa, otprilike tako!

Dok se nasmeja. Ona ga je upozorila – Nalazite se na opasnom tlu, Dok! Garisonova zemlja se prostire sve do druma poštanske kočije.

– Ja sam se s njim već ispričao.

Pogled Ešli Bi Ovens postade ozbiljan i ispitivački.

– On tvrdi da nije vođa bande kradljivaca stoke!

Na to se lepotica nasmeja.

– Zar ste očekivali da on to prizna?

– Naravno da nisam.

– Pa onda šta? – pitala ga je i odme-ravala pritom. – Ponavljam svoju ponudu.

– Šta imate protiv njega?

Na to pitanje očigledno nije htela da odgovori. Oćutala je odgovor.

– Radoznao sam – kazao je Dok. – Osim toga, pre nego što razmislim o vašoj ponudi, morao bih da saznam vaše motive.

– Povećavam ponudu na petnaest hiljada! To bi bio vaš motiv, a moj motiv ne bi trebalo da vas interesuje.

– Ja nisam čovek kakvim me vi smatrate, gospođo.

– Zovite me Bi, možete me oslovljavati tako!

– Slažem se! Veoma rado, Bi!

– Uostalom, ja imam oči za ljude. Umem da procenim ljude i veoma retko se prevarim.

– Izuzeci potvrđuju pravilo.

– Dakle, kako stoji stvar s našim poslom? Plaćiću vam dvadeset hiljada. To je čitavo bogatstvo!

– Vi ste izgleda nasledili „bogatu tetku“?

Nasmejala se na ovu opasku – Zараđujem odlično, ne brinite!

– Kao poslovna žena?

– Trgujem svilom. Uvozim je iz Kine, preko jednog odličnog poznanika iz Ledž Sitija. Osim toga, suvlasnik sam njegovog brodogradilišta. Želite li i dodatna obaveštenja?

Dok je bio spremniji da prihvati njenu priču od one koju mu je ispričao Dejmon Flin, da se bavi prodavanjem svog tela. Bio je zadovoljan što mu je ovo ispričala i nadao se da je njena priča istinita. Moglo bi se reći da je to čak želeo. Ipak, zbog čega želi Garisonovu smrt?

– Garison zna da mu neko radi o glavi. Ako bi saznao da ste to vi...

– Hoćete li mu to odati, Holideje?

– Smatram vas neopreznom, Bi. Ne mogu da pretpostavim da ste samo sa mnom govorili o tome da želite njegovu smrt.

– Uopšte nisam neoprezna. Ja sam takvu ponudu samo, i jedino vama dala.

– Žao mi je! Moraćete da potražite drugog čoveka – kazao je na kraju i poterao svog Miga. Ešli Bi Ovens okrenu konja i stiže ga.

– Ja jašem u Kristal Siti! – objasnio je.

– Znam to – kazala je uz zavodljiv osmeh, dok su joj oči opet zasvetlele kao zvezde. – Moja kuća se nalazi na četvrt milje od grada. Kad stignemo tamo, biće podne. Dođite, molim vas, kod mene na ručak!

– Vrlo rado. Hvala na pozivu, Bi – prihvatio je spremno.

Šta li je htela od njega? U redu, trebalo je da ubije Garisona. Možda se nadala da ga može obrlatiti? Onako na poznati „ženski način“. Neka pokuša, nema ništa protiv. Možda pritom i on uspe da sazna zbog čega želi Garisonovu smrt.

Imala je divnu kuću i ne samo jednog slugu. Dejmon Flin je bio intrigant, izmišljao je. Bi nipošto nije mogla biti prostitutka.

Poverovao bi pre da je ona u stvari poslovna žena i to veoma uspešna.

* * *

Crni sluga je servirao ručak. Bilo je najfinijeg brendija, sretine i crnog vina iz Meksika. Da li ga je špijunirala

i prikupljala podatke o njemu, njegovim naklonostima, ukusu? Uostalom, ni susret na Garisonovom imanju nije mogao biti slučajan. Ona je znala da će tačno u to vreme projahati tim putem. Dakle, morala je znati da on motri na Garisonov ranč. No, nije ona bila ta koja ga je motrila i sledila, nego njeni ljudi. Sigurno je imala na platnom spisku osobe koje će to obavljati za nju. Naravno, to nisu bili crnci, poslužitelji iz njene kuće. Mučilo ga je još jedno pitanje: zbog čega je baš njemu došla sa ponudom da za hrpu dolara ubije Garisona? Ponovila je ponudu, iako je on odbio. Zbog čega, kog đavola?

Dok je bio uveren da će odgovore na ova pitanja dobiti i ako ne bude postavljao pitanja. Osećao je da će tako biti.

Bio je topao letnji dan, pa su posle ručka izašli na verandu. Tamo je vazduh strujao prijatno i osvežavajuće. Bi mu priđe i nežno spusti ruku na rame.

– Ko si ti, Džonatane Holideju? – pitala je. Pogledali su se pravo u oči.

– Ja sam Dok Holidej, lovac na ucenjene ljude. Nije baš naročito cenjen posao, ali njime može da se zaradi za život.

Gledala ga je kao kroz izmaglicu. On je davno odlučio da prihvati njenu ponudu i uživa u tome koliko god može.

Ešli Bi mu je olakšala posao. Iznenađena ga je zagrlila, podigla se na prste i poljubila ga.

Dok je prihvati u naručje, stegnu nežno i počeo da joj uzvraća nežnosti.

Trebalo je samo olabaviti dve kopče pa da njena haljina klizne preko ra-

mena na pod. Pritisnuo je uz sebe a onda njene bujne i čvrste grudi obasuo poljupcima. Uzeo je u naručje i poneo u sobu. Tamo se nalazila široka sofa. Doneo je do nje i onda se zajedno sa njom spustio u jastuke. Skinuo joj je jedini komad odeće koji je još imala na sebi, a i sâm se oslobodio svoje odeće.

Igra se nastavila.

– Ubi ga! – šaputala mu je u uho.

– Uništi ga!

– Srediću ga! – kazao je Dok uzbuđeno.

III

Buđenje je za Doka bilo lepo kao najlepší san. Bi je ležala u njegovom naručju, gledala ga i smešila se zaljubljeno, a njene kao izvor zelene oči, blistale su od radosti. Ljubila ga i milovala sve dok oboma nije ponestalo daha.

Odjednom se umirila i upitala – Kako ćeš to izvesti? Hoćeš li odjahati direktno kod njega?

Govorila je o Garisonu. Potrajalo je nekoliko trenutaka dok je shvatio na šta Bi cilja. U njenom naručju je zaboravio sve.

– Potrebni su mi prvo dokazi da je on zaista vođa bande kradljivaca stoke – uzvratio je Dok izvlačeći se.

– Čemu to? – njeno lepo lice se smračilo.

Dok nije popuštao – To je sasvim razumljivo i jednostavno. Mojoj pohlepi nema granica. Hoću i premiju koju bih dobio kao lovac za ucenu. Radi se ipak o dve hiljade dolara.

– Ja ću još dodati toj sumi – uveravala ga je Bi i pritisla usne na njegove.

Mamila ga je i uzbuđivala.

– Ponudila si mi dvadeset hiljada – kazao je kada je podigla glavu i nežno mu sklonila kosu s lica.

– Sada je to dvadeset i dve hiljade – šapnula je i zagledala se pravo u njegove sivoplave zenice – Divni moj dragi! – ponovo ga je poljubila.

– Saglasan sam. Dakle, dvadeset i dve hiljade. No zbog toga neću ispustiti premiju. Tada bi to za mene bilo dvadeset i četiri hiljade.

– Dajem ti trideset hiljada! – upala mu je u reč.

– To ne ide! Među nama lovcima na učenjene postoji izvesni kodeks časti. Mi smo, prvo i prvo, uvek na strani zakona, a kao drugo, ne poklanjamo premije nego za njih obavimo potreban posao. Ako hoću da sačuvam svoj ugled, moram raskrinkati Garisona. Ako bih ga tek tako jednostavno ubio, propao bih – odmahnuo je rukom.

– Moraš to razumeti. Na to moram da obraćam pažnju.

– Nadala sam se da ćeš ostati kod mene!

Dok se nasmeja.

– Kao Dejmon Flin kod svoje lepotice u robnoj kući.

– Poznaješ Dejmona Flina?

– Da! Ima li nečeg lošeg u tome?

– Ne, nipošto!

– Upoznao sam ga pre mnogo godina u Meksiku. Istina, od tada ga uopšte nisam viđao sve dok nisam stigao u Kristal Siti. Ušao sam u salun i za

ruletom našao Dejmona i njegovu lepoticu.

– Pričaj mi!

– Nema tu šta mnogo da se priča.

U stvari, ispričao joj je priču, sve što se u svoje vreme dešavalo u Meksiku. Slušala ga je zainteresovano. To je očigledno zabavljalo.

– Ko je ustanicima slao oružje? – pitala je na kraju.

– Taj posao sam obavio za novac. Pretpostavljam da su Meksikanci koji žive u Americi dali novac za oružje. Ja sam samo brinuo o ljudima koji su mi bili potrebni da tovar prebacim preko granice.

– Znači, kod njih se nisi toliko raspitivao kao što to činiš kod mene. Sada hoćeš bezuslovno da saznaš zbog čega hoću da uklonim Garisona. Ko tako visoko plaća, Dok, ne mora da obražlaže, ali ko toliku nagradu dobija, ne treba da postavlja pitanja. To je među ljudima vašeg kova takođe deo moralnog kodeksa.

Ustala je i potrčala bosa prema vratima.

– Odmah ćemo doručkovati. Tražiću da nam postave na verandi.

Dok je pogledao prema prozoru. Sunce je već bilo prilično visoko na nebu. Prokletstvo! On ima zadatak, posao koji valja obaviti!

Doručkivali su na verandi. Bi nije htela da ga pusti, ali je on podsetio na zadatak koji mu je dala i koji je hteo da obavi za nju, istina, ne onako kako je ona to zamišljala. Morao joj je obećati da će uveče ponovo doći.

Odjahao je u grad da bi razgovarao sa Marisom Kontreras i Dejmonom Flinom. Ako je moguće, sa svakim ponaosob i upravo tim redom. To dvoje bi morali znati da li je Garison kradljivac stoke ili ne.

Dejmon Flin je odana duša, pa verovatno neće reći ništa. Marisa će sigurno reći, naravno, pod pretpostavkom da zna.

Dok je jahao glavnom ulicom prema hotelu. Naumio je da pripazi na ljude koji ga eventualno motre i slede svaki njegov korak. Takvih je očigledno bilo. Ako ščepa nekog od tih momaka, dobro će ga pritisluti i iscediti istinu iz njega ko ga plaća za to. A onda, neka je proklet, Bi će morati da objasni zašto mu je zalepila „senku”. Odjahao je iza hotela, sjahao i odveo Miga u štalu. U boksevima hotelske štale bilo je četiri konja. Niko ga nije video. No dok je skidao sedlo sa Miga, najednom se svuda oko njega pokrenulo. Bar šestoro ljudi sa uperenim puškama ili revolverima spremnih da pucaju, bilo je okrenuto prema njemu. Kod sanduka sa hranom za konje, pojavio se Dejmon Flin. I on je držao revolver uperen u Doka.

Džordžijanac se okrenu prema njemu i pruži mu levu ruku.

– Ne činite gluposti, ljudi – kazao je žustro. – Bio sam kod Garisona i kazao mu da ću mu sopstvenim rukama zavrnuti šiju ako se ne pobrine da me njegovi ljudi ostave na miru. A vi ste njegovi ljudi! Prema tome, vi ga dovodite u opasnost, Dejmon! To nije šala. Kada završim ovde sa vama, odjahaću

na ranč i zavrnuti mu šiju, dajem vam časnu reč!

– Kada završiš s tim tvojim izmišljotinama, onda ćeš saslušati mene – kazao je Flin suvo. – Treba da saslušaš, Holideje!

– U redu, ali nemoj praviti gluposti. Stari će to veoma zažaliti!

– Stari hoće da govori s tobom!

– Šta kažeš? Pa ja sam već bio kod njega.

– Bez obzira! On hoće...

– Dejmon, skidaj mi se s vrata!

Dejmon Flin zastade kao ukopan. Bio je upravo zakoračio prema Doku.

– On hoće da govori s tobom kao čovek s čovekom.

– Mi smo stari prijatelji. Vlasnica robne kuće je udovica i ako je ona nešto...

– O tome, čoveče, uopšte nije reč – prekide ga Flin pretećim glasom. – Mi jesmo stari prijatelji i to ćemo i ostati.

– Stoj! – kazao je Dok. – Kaži ljudima da izađu iz štale. Onda ćemo ti i ja razgovarati. Ja sam u načelu spreman da još jednom govorim sa Garisonom. Ali ne pod prinudom, to nikako! Ne pod pretnjom sile. Dakle, isteraj svoje ljude iz štale, jer me s tim uperenim oružjem čine nervoznim.

– Što se mene tiče, u redu! Povucite se, momci! – naredio je Dejmon Flin ljudima. – Hajde, odlazite! Izlazite svi i sačekajte me ispred štale. Srediću tu stvar nasamo sa svojim starim amigom!

Ljudi su oklevali, ali su najzad krenuli iz štale osvrćući se prema Dejmo-

nu. Sunčeva svetlost je prodrila u štalu. Međutim, kada je poslednji čovek zatvorio vrata štale, nastao je ponovo polumrak.

– Spusti to oružje, čoveče, znaš da me to nervira – zahtevao je Holidej.

– Znaš me još iz Meksika. Mogu reagovati naglo, onako kako ne bih hteo. To je razumljivo, zar ne, Dejmon?

Dejmon Flin vrati revolver u futrolu.

– Sada možeš da priđeš bliže – kazao je Dok miroljubivo.

Flin povuče pantalone i priđe bliže. Stajao je u raskoraku ispred prijatelja, nesvestan tog pokreta. Time je, naravno, odavao da mu je revolver povremeno ili stalno – „alat koji se koristi u poslu”.

– Stara vremena, ona naša, Dok, možda će još jednom početi. Stari...

– Je li on kradljivac stoke? – prekide ga Dok.

Flin ga je gledao s nevericom.

– Kradljivac stoke? Jesi li ti lud? Mora da jesi! Kako si uopšte došao na tu pomisao? Kako ste svi došli na takvu pomisao? On se bori protiv krađe stoke i protiv takvog raspoloženja i mišljenja o njemu. No ceo svet smatra da je vođa bande kradljivaca. Ne znam kako su ljudi došli do takve ideje? Možeš li mi ti to objasniti? Vidi se na tebi da možeš. Pokradeni rančeri su do te mere uvereni u njegovu krivicu da mu šalju na vrat plaćene ubice. Nisi ti ovde prvi koji je unajmljen da ubije Garisona!

– Ja nisam ubica, to valjda znaš! – prekide ga Dok.

– Da, da znam to! – objašnjavao je Flin. – Samo ti izlažem situaciju da bi bolje mogao shvatiti Garisona. Od tebe ne traži ništa više nego da mu kažeš ime onoga ko te je poslao ovamo.

– Šta?

– Da, saopšti mu ime. Tada će te uključiti u svoju momčad. Spreman je na to. Onda bismo opet bili zajedno ti i ja!

– Objasnio sam mu već da sam ovde kao lovac na ucenjene glave, tragam za kradljivcima, za vođom, pre svega, da bih se dočepao nagrade. To je razlog mog dolaska u grad!

– Objasni mu to onda još jednom, Dok. – Dejmon pruži levu ruku i doda – Daj mi svoje oružje i pođi s nama. Dajem ti svoju reč.

Na takvu reč Dok nije hteo da veruje. Nije mu se dopalo što je Dejmon Flin otišao predaleko. Reagovao je munjevito, za Dejmona, sasvim neočekivano. Oba udarca pogodila su ga u bradu takvom žestinom da se jednostavno prostro na pod štale.

Bilo je to nešto što što mu se već više sviđalo. Jer onaj pređašnji nastup njegovog prijatelja je ono što je najviše mrzeo. Po cenu života nije mogao podneti da ga neko sili da čini ono što mu nije odgovaralo, što se na neki način kosilo sa njegovim karakterom. Prišao je Dejmonu Flinu, izvukao mu revolver iz futrole, a onda ga pljesnuo nekoliko puta po obrazima. Potrajalo je neko vreme dok je Flin otvorio ponovo oči. Preleteo je pogledom preko Holideja potpuno smušeno, ali mu se

sećanje polako vraćalo. Hteo je da skoči na noge, ali mu je Dok stavio revolver pod nos.

– Nemoj tako postupati sa mnom, Dejmon! Ti me bar poznaješ – opomenuo ga je. – Neću da govorim sa Garisonom. Ako mi to ipak padne na pamet, doći ću sâm kod njega.

– Hoće da govori s tobom! Morali biste da razgovarate! – kazao je Flin hrapavim glasom.

– Onda neka izvoli i neka dođe kod mene. Ali sâm, proklet neka bude! Objasni mu to! Već počinje da mi biva tesno u koži, postajem nervozan!

Dok se uspravi i pomaže Dejmonu da se osovi na noge, stavi mu revolver u futrolu i namesti bolje šešir koji se od udarca iskrivio na glavi.

– Sada odvedi svoje ljude odavde!

– Od kada se to s tobom ne može više razgovarati?

– To nije tačno, čoveče. Sa mnom se može razgovarati, ali ne na način kako to očekuje Garison. A ti si, čini mi se, postao prilično nerazumljiv. Ne shvaćaš ili nećeš da shvatiš neke stvari. Nemoj mi više ni stavljati svoj revolver pod nos, amigo! Mogao bi te pogoditi „grom”!

Dejmon Flin je trljao nadlanicom bradu i mračno odmeravao Doka. Posle kraćeg oklevanja se okrenuo i izašao iz štale. Holidej je nastavio započeti posao. Kada je rasedlao i namirio konja, izašao je iz štale pogledavši oko sebe. Od Dejmona Flina i njegovih momaka nije bilo ni traga.

Da li je još bilo potrebno da poseti Marisu Kontreras? Prilazio je sporednom ulazu i primetio da se neko šunja s čelone strane. Krajičkom oka registrovao je nečiju senku. Dugim koracima je ušao u zgradu hotela, prešao predvorje i napustio hotel kroz glavni ulaz. Kada je stigao do kolskog ulaza, video je čoveka koji je najverovatnije bio postavljen da motri na njega. Obišao je bližu okolinu hotela, ali nije primetio nikog ko bi mu mogao biti sumnjiv.

Kada je Dok najzad ušao u svoju hotelsku sobu, Marisa Kontreras je sedela kraj prozora. Nasmejala se, obradovana što ga najzad vidi, ali se videlo da je pomalo postidjena.

– Marisa! – rekao je Holidej zatvarajući vrata za sobom.

Ustala je i gledala ga zaljubljeno. – Ja sam već ceo sat ovde i...

– Malo je nedostajalo da ja ovde dođem u društvu svog starog druga, Dejmona Flina!

– Ja nisam udata za Dejmona – uzvratila je ozbiljno.

Džordžijanac je hteo da joj pridrži vrata, jer se spremala da izađe. U stvari, zastala je tik ispred njega i kazala mu – Ti si čovek za kojeg bih mogla učiniti sve. Baš sve!

– Besmisleno je zaljubljuvati se u mene i još besmislenije odbacivati Dejmona. Ja sam čovek koji „traje” jednu noć ili najviše dva-tri dana. Ja sam „ptica koja ne peva dugo na istoj grani” – slegnuo je ramenima i dodao – To moja sudbina i posao nose sa sobom!

– Ne postavljam nikakve uslove. Prihvatam sve! – objašnjavala je Marisa.

– Ja sam ovde za petama razbojnicima – odmahnuo je glavom. – Ne ostaje mi vremena ni za šta drugo. No, čim taj posao okončam, moram dalje.

– Zbog čega činite tako nešto, Holideje?

Na trenutak je zatvorio oči.

– Pa čovek mora od nečega da živi.

– Ja sam veoma imućna žena, da vas podsetim!

Odbio je to energično govoreći – Ja nisam taj, hoću reći, to nije za mene!

– Tako je! Ti nisi kao Dejmon! – prišla mu je još bliže tako da je na licu osećao njen topli dah. Stajao je leđima oslonjen o zid. Bila je to žena tople krvi koja je mogla da ga dovode u nepriliku.

– Žao mi je, gospodo!

Stavila mu je ruke oko vrata, izdigla se na prste i poljubila ga žustro i strasno. Oslobodio se njenog zagrljaja veoma blagim pokretima dok je ona od uzbuđenja drhtala celim telom.

– Ja te volim, Holideje! Nemaš predstave koliko mi se dopadaš! – govorila je promuklo.

– Marisa, molim vas budite razumni! – rekao je sada već oštrije.

– Holideje, hoću samo tebe! Ako ostaneš kod mene, možeš voditi život kakav god želiš! Nosiću te kao malo vode na dlanu i obećavam da ćeš uvek imati dovoljno novca. Nećeš uopšte morati da radiš. Treba samo...

Pošto ona nije napuštala njegovu sobu, izašao je on. Sišao je u hotelski

bar, seo za šank i počeo sa ispijanjem brendija. Tek kasnije se usudio da pođe u svoju sobu. Nije više bila tamo.

Prišao je prozoru. Otvorio ga je širom da bi iz sobe izvetrio težak miris Marisinog parfema. Strašno, posle žene kakva je Bi, naleteti na ovakvu kakva je Marisa! Od čoveka ne bi ostalo ništa!

Najzad, dojahao je u Kristal Siti da sredi bandu pljačkaša stoke. Nije, međutim, uopšte stigao da razmišlja o tome kako da to učini. Neočekivani događaji su ga prosto zaskočili. Posmatranje, odnosno, motrenje Garisonovog ranča, nije ga dovelo ni jedan korak napred.

Uzbuđeno kucanje na vratima trglo ga je iz razmišljanja. Vrata se otvoriše naglo.

– Ne pucaj, Holideje! – doviknuo je Dejmon Flin, očigledno veoma uzbuđen.

On oseti laganu jezu pri pomisli da ga je Flin mogao zateći zagrljenog sa Marisom. Sigurno ne bi stigao da zaključa vrata. Krajnje neprijatna situacija!

– Na putu za ranč sreli smo glasnika, jahao nam je u susret – govorio je Dejmon bez daha. – Kradljivci stoke su između Karizo Springsa i Ašeltona napali „Mansfield” ranč i oterali dve hiljade goveda, Holideje! To je šansa da ih uhvatimo. Ako ukradenu stoku ne budu prepustili sudbini, nego se za nju budu borili, naši su!

– Kada se to dogodilo? – pitao je Dok i počeo da sakuplja i pakuje svoje stvari.

– Pre tri dana!

Džordžijanac se trgnu i zastade. Prekinuo je pakovanje.

– Sa krdom te veličine, razbojnici ne mogu dnevno preći više od dvadeset milja – tvrdio je Dejmon Flin. – Osim toga, postoji samo jedan pravac – zapad!

Dok je prebacio torbu sa stvarima preko ramena.

– Garison jaše sa dvadesetoricom svojih ljudi – govorio je Flin oduševljeno. – Očekuje da se i ti pridružiš, Holideje. Tada ćemo ih ščepati, u to sam siguran! Kao što smo ih onda u Meksiku sve sredili!

Na Dokovom licu se pojavio kiseo osmeh.

– Nije ti to baš mnogo donelo, čoveče. S druge strane Rio Bravo si izgubio svo svoje zlato, zar ne?

Napustili su hotelsku sobu. Dejmon Flin je ostavio svog konja ispred hotela, ali je Dok morao da osedla svog. Zbog žurbe Flin mu je savetovao da uzme jednog dorata koji je pripadao Garisonovom čoveku, a bio je osedlan. Na recepciji je ostavio poruku da je morao da otputuje na nekoliko dana. Bio je uveren da će ga Bi potražiti ako se ne pojavi kod nje.

Izjahao je iz Kristal Sitija, zajedno sa Dejmonom Flinom.

Prokletstvo, znači da taj Garison nije razbojnik niti vođa bande. To je samo bila Dokova pretpostavka donesena u ovome trenutku. Prerane zaključke ipak ne bi trebalo donositi.

Put je vodio dve milje iza grada kroz valovit predeo gusto obrastao žbunjem

i drvećem. Okolina se nije mogla videti, jer su obe strane puta bile zarasle u zelenilo. Žbunje je mestimično bilo veoma gusto, pa je pregled bio loš.

Odjednom odjeknuše pucnji. Obojica su čula jeziv zvuk pogodenih tela. Dokovog dorata su pogodila bar dva metka. Svaki od njih ga je mogao usmrtiti. Sačuvao je prisebnost duha i izvukao noge iz uzengija i bacio se iz sedla. Čak je u padu uspeo da dohvati kundak „vinčesterke” i povuče je. Tako je reagovao i Dejmon Flin. Obe životinje padoše na zemlju, dižući oblake prašine.

Dok i Dejmon Flin se otkotrljaše iza jednog platana i nestadoše iza gustog šipražja.

– Prokletstvo! – rekao je zadržano Džordžijanac. – Ko ti je to za petama?

Posmatrali su napregnuto jedan drugog, kao da se uzajamno sumnjiče.

– Prokletstvo, ko je tebi za petama, Holideje? – kontrirao mu je Dejmon.

– Vidiš li nešto? – raspitivao se Dok.

– Baš ništa – došapnu Flin. – Da ne vidim konje koji leže mrtvi, sve bih ovo mogao smatrati priviđenjem.

– Mora da su s druge strane puta i čekaju da se mi pojavimo.

Na to Dejmon Flin ispali jedan metak u vazduh i počeo da dovikuje – Hej, vi tamo! Nas dvojica smo ovde! Dakle, dođite i sredite nas.

Čekali su napregnuto da se nešto dogodi, spremni za žestok okršaj. Međutim, ništa se nije pomaklo.

– Štiti me vatrom! – došapnu Holidej svom prijatelju. Ovaj se uspravi na

kolena i pritisnu „vinčesterku” na bedro. Za to vreme je Dok uvučene glave u ramena pretrčao na drugu stranu puta, bacivši se pored leševa konja. Tu na drugoj strani se odmah zaklonio iza jednog drveta i oprezno osmotrio okolinu. Istina, nije mogao da dosegne pogledom naročito daleko zbog gustog rastinja. Nije video nikoga.

Mahnulo je Dejmonu Flinu. Kada mu se ovaj pridružio pretrčavši put, začuo se topot kopita. Radilo se o većem broju jahača. Nisu ih mogli videti. Topot je brzo utihnuo. Jahači su grabili prema zapadu. Pogledali su se upitno.

– Šta li su ovi hteli? – pitao je Flin.
– Zbog čega su nam ti razbojnici ubili konje, a onda odmaglili? Možeš li mi to objasniti?

– Neko želi da mi ne stignemo gde smo naumili – uzvratio je Dok.

– Šta? Misliš li da je zaista to u pitanju?

– Pa zar nas situacija ne nagoni na takav zaključak?

– Jedini zaključak koji sada mogu da donesem jeste taj da ćemo morati da idemo pešice do ranča.

– Kada ćemo stići na Garisonovo imanje?

Dejmon Flin je ispitivao položaj sunca.

– Biće sigurno već kasno. Stići ćemo po mraku. Garison je sasvim sigurno već odjahao. Možemo jedino da jašemo za njim.

Dok priđe mrtvom konju i skide sa njega sedlo i bisage. Bilo mu je drago da nije ubijen njegov verni Mig. On mu

je bio kao najbolji prijatelj, delio je sa njim avanture dugi niz godina... Često je jahao potpuno sâm u divljini, a konj mu je bio jedini saputnik. Zbog toga ni rastanak sa vernim ponijem ne bi bio lak. Hteo je da iskopa grob ovom doratu da ga ne bi prepustio lešinarima.

Dejmon Flin je stajao tu sa sedlom na ramenu i neko vreme ga posmatrao ćutke. Razmišljao je nekoliko trenutaka, a onda spustio sedlo na zemlju, uzeo lopatu i pomogao Doku da iskopa raku.

– Sada nemamo nikakvih izgleda da stignemo Garisona – zaključio je Dejmon Flin.

Dok nije kazao ništa. Uostalom, imao je sasvim drugačije planove.

IV

Garisonovo imanje bilo je u potpunom mraku kada su dva umorna pešaka stigla do njega. Uputili su se pravo u štalu. Dejmon je bio tako umoran da je morao na kratko sesti na prevrnutu bure ispred štale da bi se bar malo odmorio.

– Samo pet minuta, Holideje. Noge mi gore kao vatra.

Holidej pusti bisage da kliznu niz štalski zid i sede na njih. Bilo je to vraški dugačko pešačenje. A sada je bio upućen na to da mu Flin dâ konja.

– Ako odmah krenemo, imamo šanse da stignemo Garisona na reci Vista River – kazao je Dejmon.

– Ne vidim da to ima bilo kakvog smisla – procenio je Dok. – Bar po meni.

– Šta zapravo smeraš, Dok? – pitao ga je prijatelj. – Garison nas sigurno očekuje. Naredio sam ljudima da ga obaveste da sam otišao po tebe.

– Ja ću slediti tragove lupeža kojima su naši konji služili kao meta.

– U pravu si!

Dok se leđima naslonio na zid štale, ispružio noge i prekrstio ruke. Pošto mu Dejmon Flin nije rekao više ništa, ućutao je i zaspao.

Kada se probudio, dan je već uveliko osvojio.

– Nebesa! – oteo mu se uzvik. Nije hteo da uzima konja sâm. Trebalo je da mu Dejmon odabere jednog. Najzad to su Garisonovi ljudi, a Dejmon radi za starog rančera. Ovako, bez posredstva prijatelja još bi mogao ispasti konjokradica. Zavalio se zabrinut. Međutim, Dejmon Flin nije napustio imanje u međuvremenu, kao što je pomislio. Spavao je na prevrnutom buretu, to jest oslonjen o njega.

Dok ga je probudio. Prijatelj počeo da se proteže i zeva, a onda bez reči stavi sedlo na rame i uđe u štalu. Džordžijanac ga je sledio.

– Uzmi onog riđana tamo, Dok.

Flin je za sebe osedlao belca.

– Jesam li to sanjao ili si mi kazao da nameravaš u poteru za lupežima koji su nam ubili konje?

– Nije san u pitanju – uzvрати Dok.

– Šta očekuješ od toga?

– Da ćemo se negde sigurno sresti, lupeži i ja.

– Znači, hoćeš da „osedlaš konja prilazeći mu s repa”? – šalio se Dejmon.

– Pazi samo, nemoj da sedneš naopako u sedlo!

Izveli su životinje iz štale, rukovali se i krenuli. Svaki u drugom smeru. Dejmon Flin je jahao na zapad, a Dok se vraćao nazad. Na mestu gde su iskopali životinjama grob, sjahao je i pretraživao okolno žbunje. Posle nekog vremena je otkrio tragove nogu, a malo zatim i tragove kopita.

Ovde na ovom mestu ih je u zasedi čekalo pet lupeža. Posle su odjahali u divljem galopu. Naravno, pošto su ubili konje pod Dejmonom i pod njim. Sve je ukazivalo na to da im je baš ubijanje konja bila jedina namera. Vratio se do svog riđana psujući, vinuo u sedlo i krenuo da sledi tragove petorice jahača. Grabili su kao da ih sami đavoli gone. Stalno u pravcu severoistoka. Istina, menjali su tempo. Jahali su čas trkom, čas galopom. Obišli su Kristal Siti u širokom luku. Tragovi su vodili prema Ašertonu. Potom su prešli su reku i uputili se u Batesvil. Tamo ih je Dok sledećeg dana stigao.

Kada je dnevna svetlost počela da bleđi, skrenuli su od reke i u jednoj udoljici, okrženoj drveći žbunjem, napravili su logor. To je Dok primetio skoro prekasno tako da je u poslednjem delu sekunde povukao konja u žbunje pre nego što su ga opazili. Odjahao je milju dalje da ga ljudi ne bi mogli čuti, odnosno, riđana. Zaustavio se ispod bora, vezao je uzde oko stabla i ostavio konja osedlanog.

Sa revolverom u ruci, krenuo je prema logoru. Mrak se već bio spustio.

Odsjaj vatre mu je služio kao putokaz. Zastao je na ivici udoljice između drveća i gledao u pravcu vatre.

Vatra se razbukkala i obasjala čitavu udoljicu crvenim odblescima. Po strani uz jednu baricu, stajali su konji. Ljudi su sedeli raspoređeni oko vatre, oslo-njeni na svoja sedla. Jeli su, dok se miris pečenja širio golicajući nozdrve. Flaša vina kružila je iz ruke u ruku.

Dok im se približavao, jer je mnoštvo drveća kao i gusto šipražje pružalo izvanredan zaklon. Primetili su ga kad je prišao sasvim blizu kruga svetlosti koje je širila vatra. Ljudi su piljili u njega kao da je utvara. I ona dvojica koja su mu bila okrenuta leđima naglo promeniše položaj i ukočiše se od iznenađenja.

Dvocevka marke „parker” bila je sačmarica velikog kalibra sa izrazito kratkim cevima. Bilo je to oružje kojim se mogu u jednom cugu oboriti četvorica, pa čak i petorica, pod uslovom da je rastojanje odgovarajuće. Da je rastojanje odgovarajuće, ocenili su odmah, jer su poznavali tu vrstu oružja. Naravno, shvatili su takođe da je Dok samo trebalo da povuče obarač i bili bi u „večnim lovištima”. Niko od njih ne bi imao vremena niti prilike da izvuče revolver. Inače, sva petorica su bila naoružana. Svako je nosio revolver, a u futrolama pričvršćenim za sedlo, bile su i „vinčesterke”. Sve to, međutim, nije značilo ništa u ovoj situaciji kada su predstavljali metu ovog sablasnog čoveka obučenog u crno koji je držao

prst na obaraču „parker” sačmarice, spreman da puca.

– Budite razumni! – upozorio ih je Dok. – Ukoliko me poslušate, možda ćete izvući odavde žive glave! Od vas hoću sada da saznam zbog čega ste pucali na naše konje.

Sva petorica su gledala u njega i ćutala. Dok je odmeravao rukom težinu puške pitajući – Moram li prvo da pucam da bi neko od vas otvorio usta?

Ni ovog puta nije dobio odgovor.

Dok pokaza puškom na čoveka koji je sedeo najdalje desno. Bio je to krupan čovek prosede brade i prosede razbarušene kose. Procenio je da se približio pedesetim godinama.

– Reci mi ti čiju glavu da uzmem na nišan ne bi li neko od vas progovorio?

– To nismo bili mi, ne znamo o čemu govoriš – tvrdio je lupež.

Dok im se približi još dva koraka.

– Nemojte me vući za nos. Ne spadam baš među strpljive ljude.

– „Kraljica”! „Kraljica” je to naredila! – kazao je najzad sedokosi.

– „Kraljica”? – još dok je to pitao, Doku je puklo pred očima. – Da li ti to govoriš o Ešli Bi Ovens!

– Ešli Bi Ovens? Baš lepo ime – kazao je lupež. – Moram ga, međutim, zane-mariti. Ja sam govorio o „kraljici”.

– Gde tu leđi mogu da nađem?

Izraz lica momaka kraj vatre se nije promenio. Gledali su Doka i ćutali.

– Cenim da ću je sresti na reci Vista – kazao je više za sebe Dok. – Kod dve hiljade goveda sa „Mansfield” ranča. Tamo ste vi krenuli, zar ne?

Odgovora nije bilo.

– Ko vam je naredio da ubijete konje ispod nas?

Pripadali su bandi kradljivaca stoke i shvatili da je čovek sa uperenom sačmaricom ne samo naslutio o čemu se radi, nego to zna sasvim pouzdano. U Teksasu, toj ogromnoj teritoriji, uhvaćeni kradljivac stoke je uvek završavao na konopcu.

Od toga je svaki kradljivac stoke u Teksasu strahovao. Upravo zbog toga su takvi tipovi ulazili u sukobe, tukli se i pucali čim bi se našli u procepu ili kada slute da će uskoro biti raskrinkani.

Sada su se pet razbojnika u ovoj udoljici kraj rasplamsale vatre, pred dvema cevima Dokove puške, osećali kao u paklenom kotlu. Ovaj čovek s dvocevkom ih je ne samo otkrio kao kradljivce stoke, nego zna i njihove planove a što je najgore, nalaze mu se na nišanu. Prema tome, njegova prednost je nesumnjiva.

Obuzimala ih je iz časa u čas sve jača panika. Jedan od njih poskoči, uzviknu glasno i odmičući se u skoku od vatre, potegnu revolver. Svi ostali su u deliću sekunde sledili njegov primer.

Doku time nisu ostavili izbor. Ukoliko nije hteo ovim razbojnicima da dozvoli da ga ubiju, morao je da ih onesposobi za borbu. Drugim reči, ukoliko nije hteo da umre, morao je da ubija. Još nije hteo da umre!

Povukao je obarač, bolje rečeno, oba. Iz cevi je suknula vatra a za njom dim i usijano olovo, sitno i ubitačno. Sač-

ma je prštala svuda okolo. Naterala je razbojnike da se bace na zemlju da bi izbegli vatru koja se sada nezadrživo širila. Samo čas kasnije, ležali su čudno zgrčeni. Sva petorica su se mašila oružja. Ni jedan, međutim, nije imao prilike da puca. Sačma ih je zasula, odbacila i dokrajčila. Trojicu je zakačila s leve strane. Prosto im je strgnula odeću sa tela i razderala je u komade. Naravno, nijedan od ove trojice nije ostao živ.

Jedino je sedokosi bio još u stanju da se pridigne. Pokušao je četvoronoške da se izvuče iz kruga vatre. Džordžijanac ga je stigao i munuo ga cevima sačmarice u ruku. Zaustavio ga je. Razbojnik je kliznuo na zemlju i okrenuo se na stranu. Podigao je pogled.

– U redu je. Ja nisam u igri! – kazao je hrapavim glasom i podigao ruke u visini ramena.

Dok napuni sačmaricu.

– Ovde niko nije van igre. Kuda ste krenuli? – sklopio je pušku i uperio cev sedokosom u lice. – Govori ili ću povući obarač!

– Treba da stignemo krdo na Vista River – potvrdio je sedokosi.

– Kako se zoveš, čoveče?

– Ja sam Vejrr. Mejnard Vejn. Mene poznaju u celom Teksasu.

– Ko vam je naredio da ubite konje pod nama dvojicom?

– „Kraljica"! Rekao sam već. Istina je!

– Ona mora da ima neko ime.

– Nema drugog imena. Jednostavno je „kraljica”.

– Opiši mi tu tvoju „kraljicu”!

Mejnard Vejn je opisivao „kraljicu”. Taj opis je čas odgovorao Ešli Bi Ovens, a zatim opet nije. No to nije imalo nikakvog značaja. Doku je odgovaralo da je „kraljica” bilo koja druga žena, samo ne Ešli Bi. Za ime neba! Ta „kraljica” je po svemu sudeći, vođa razbojničke družine, na čelu bande kradljivaca stoke. A on ni po koju cenu nije hteo da vidi Ešli Bi na takvoj poziciji.

– Gde ćete se sresti na reci? Na kom mestu?

– Na severnom rukavcu – rekao je ranjeni lupež.

Doku je to bilo dovoljno. Znao je sve što treba. Bili su to trikovi koje je i sâm često koristio da bi izbegao Indijance ili meksičku konjicu... Znači, kradljivci teraju stoku danima kroz plitku vodu Vista River i time uklanjaju sve tragove pred progoniteljima.

Mejnard Vejn je krvario. Dok mu je stavio zavoje i veoma se trudio oko njega, ali ga nije mogao spasiti. U praskozorje je izdahnuo četvrti iz grupe, a ubrzo za njim i Mejnard Vejn. Dok ih je svu petoricu sahranio. Na humkama je zapalio barut iz četiri metka kako bi rasterao lešinare. To mu je sve oduzelo prilično vremena, tako da je sunce već odskočilo na nebu kada je konje petorice razsedlao, obo i opustio na slobodu. Krenuo je prema reci.

* * *

Jahao je ne uspevajući da odagna jednu misao koja mu je kao svrdlo bu-

šila mozak. Ko je „kraljica”? Te misli se jednostavno nije mogao osloboditi. Reka je tekla lagano i široko kada je stigao do nje. Nalazio se samo nekoliko milja udaljen od njenog severnog rukavca, odnosno pritoke. Na drugoj obali se veliko krdo goveda kretalo prema zapadu. Za goveda je to bio apsolutno suprotan smer. Fabrike mesa nalazile su se na istoku, a železničke postaje gde se stoka utovarivala za transport na istok, nalazile su se na severu.

Upravo zbog toga Džordžijanac nije morao dugo da nagađa. Stoka na drugoj obali reke poticala je sa „Mansfield” ranča, a ljudi koji su gonili stoku, bili su razbojnici za kojima je tragao i čijeg vođu je nameravao da izvede pred sud!

Na tom mestu je reka bila široka kao jezero. Morao je da jaše dugo uzvodno dok nije uspeo da nađe gaz. Pritom je izgubio krdo iz vida, jer se dan bližio smiraju. Dok je prenoćio kraj obale. Kada je sledećeg dana sunce izašlo, potražio je krdo. Razbojnici su od severne pritoke reke skrenuli na sever. Oko podneva prešao je severnu pritoku i otkrio tragove goveda. Na pojedinim mestima su prelazili preko čvršćeg tla i ostavljali tragove. Takvi tragovi se nisu mogli prevideti.

Uzalud je pogledom tražio Garisona i njegove ljude koji su, navodno, krenuli u poteru za razbojnicima, da im oduzmu plen i raskinkaju vođu bande. Budući da ih nigde blizu nije bilo, ocenio je da postoje samo dve mogućno-

sti: ili Garison goni sa svojim ljudima ukradenu stoku idući ispred nje ili uopšte nije uspeo da otkrije tragove razbojnika.

Teren je bio brežuljkast. Dok je postao veoma oprezan i svakog časa motrio sve strane. Znao je dobro da kradljivci stoke postavljaju osmatrače koji budno prate odakle bi mogla da naiđe potera. Kada bi prevideo takvog osmatrača, moglo bi se sve loše završiti. Zbog toga je koristio svaki brežuljak, svako drvo i svaki žbun da se zakloni. S vremena na vreme zastajao je iza nekog drveta da bi osmotrio oko sebe. Pogledom je tražio da li se nešto kreće, ima li neke preteće senke.

Veče je uveliko počelo da se spušta kada su kradljivci prekinuli gonjenje stoke. Procenio je da su dnevno prelazili znatno više od dvadeset milja. Kako je mrak osvajao, Dok je bivao sve napetiji. Došao je trenutak da otkrije šta se zbiva i pod čijom komandom. Na šta i na koga će naići?

Sve se, međutim, odigralo drugačije. Razbojnici su postavili čitav lanac straže, prilično udaljen, ali ispred goveda! Jedan od stražara ga je primetio i odmah počeo da puca.

Dok opsova žestoko, namota uzde oko ruke i okrenu konja. Galopirao je nazad.

Sada je kradljivcima stoke bilo jasno da ih slede. Iz toga je sledilo da će ga, kada bude svanulo, tražiti, sve dok ga ne uhvate. No, Dok je tokom godina stekao bogato iskustvo i nipošto nije bio početnik. Sigurnost u toku noći

može imati jedino ispred krda koje će sutradan jednostavno izgaziti njegove tragove, uništiti ih.

Jahao je u širokom luku. Gorela je logorska vatra kod razbojnika dok ga nisu otkrili. Brzo su je ugasi, pa mu je tako bilo otežano da se orijentiše. Da ga ne bi odao topot kopita, išao je lagano napred. Umornom konju je prijaio hod. To je trajalo satima, sve dok nije bio siguran da se nalazi daleko od krda. Preko noći je hteo da se odmori pa je legao sklopčan, glave oslonjene na sedlo. Ujutru, još pre svanuća, nastavio je svoj put. To se pretvorilo u igru mačke i miša, s tim što nije još znao ko je u toj igri mačka, a ko miš. Razbojnici su ga tražili, ali nisu otkrili njegove tragove znajući pritom da progonitelj ne može biti daleko.

Nedaleko od jednog potoka naišao je na dvojicu jahača koji su sasvim sigurno tražili neki žbun. Prošli su mimo njega jašući konje hodom. Dok se nije mogao setiti da je te ljude ikada prevideo. Ne bi mu bilo teško da se sukobi sa ovom dvojicom i da ih sredi. Međutim, bilo bi to suviše opasno, jer je pucnje mogla da privuče ili bar upozori ostale lupeže.

Pustio ih je da promaknu pored njega. Sunce se bližilo zapadu i prve senke su se širile preko prostranog predela. Procenio je da je cilj bande da stignu do Karizo Springsa. Grad se uvećao, a Indijanci su se povukli gore, daleko na severoistok. Između reke i Batesvila su nikla mnoga nova naselja. Tome je doprinela, naravno sve življa trgovina.

Krdo ukradene stoke se nalazilo na dva dana hoda od Karizo Springsa. Bila je to poslednja deonica puta. Dok je među stenama potražio prenoćište i najzad rasedlao konja. Hteo je da sutradan odjaše u grad i tamo sačeka goveda. Hteo je da vidi ko predvodi goveda, ko će ih preuzeti i hoće li možda razbojnici samo proći pored Karizo Springsa.

Kada se sledećeg jutra probudio, pred njim je stajala jedna prilika. Uprkos još uvek slabog svetla praskozorja, prepoznao je odmah Dejmona Flina. Držao je pušku u ruci. No to nije bio razlog Dokove sumnje i podozrenja. Kako ga je Dejmon pronašao? Osim toga, Flin nije bio sâm. Držao je „parker” pušku i „kolt” na dohvat ruku ispod pokrivača. Međutim, Dejmonova družina ga je opkolila držeći revolvere u rukama.

– Dejnone, staro momče, šta ovo treba da znači? – pitao je Džordžijanac zabacujući šešir na potiljak.

– To će te iznenaditi, Holideje – uzvratio je Dejmon Flin. – No to je samo jedna stvar.

– A šta bi bila druga?

– Nadao sam se da ćeš ostati blizu reke – počeo je da izvrđava odgovor. Dok se za to vreme pridigao podupirući se na laktove. Ispod pokrivača držao je levom rukom sačmaricu, a desnom „kolt”.

Bez obzira na to, imao je loše izgled. Kauboja je bilo sedam ili osam, a većina ih je stajala iza njegovih leđa.

– Znači, ipak Garison – zaključio je Dok. – Još uvek se mogu osloniti na svoj njuh!

– Ne, ti više nisi onaj stari Dok Holidej! – tvrdio je Dejmon kojeg je ova situacija očigledno zabavljala. – Garison i njegovi ljudi se vuku negde kroz predele na istoku, ukoliko u međuvremenu nisu odustali od potere i vratili se kući.

– Znači, pridružio si se vođi razbojnika, Dejnone? – to bi bio zaista bio neobičan razvoj situacije. U tom trenutku je Doku pala na pamet Marisa Kontreras. Mejnard Vejn je pominjao „kraljicu” kao vođu. Da li je možda baš Marisa, strasna vlasnica robne kuće u Klenton Sitiju, vođa bande kradljivaca stoke? Ni takvu mogućnost u ovom trenutku nije trebalo isključiti, budući da je Dejmon Flin Marisin ljubavnik.

– Trebalo je da te ubijem još tamo u štali. Tada bi i tebi i meni sve bilo lakše. Bili bi smo pošteđeni ovakvih susreta – zaključio je Dejmon Flin.

– Nisi me ubio, to je činjenica!

– Jer sam bio suviše poverljiv i sentimentaln – tvrdio je Flin mrmljajući sebi u bradu.

Ovaj čovek mu je očigledno ugrožavao život, nameravao je da ga likvidira. No Marisa bi mogla da ga poštedi, jer je pokazala da je luda za njim. Nudila mu se već dva puta.

– Obavesti o ovome Marisu – kazao je.

– Marisu? – Flin ga je pogledao zbunjeno.

– Zar ona nije ovde? Stigao sam Mejnard Vejna i njegove ljude kod Vista River. Pominjao je nekakvu „kraljicu”.

Na to Dejmon Flin prasnu u smeh i naglim pokretom podiže Dokov pokrivač. „Parkerica” i „kolt” mu nisu koristili ničemu. Osetio je pritisak cevi na potiljku i na ramenima. Flin mu je oduzeo oružje, uspravio i uzmakao dva koraka unazad.

– Podigni se! – zahtevao je.

Holidej je ustao. Neko ga je s leđa opipavao da otkrije eventualno skriveno oružje. Izvukao mu je nož iz saračizme. Posle toga su mu vezali ruke na leđa. Jedan od Dejmonovih ljudi je osedlao Dokovog konja.

Tri minuta kasnije su razbojnici, vodeći svog zarobljenika, grabili žestokim galopom u pravcu juga. Više nije mogao da vidi goveda. Jahali su s njim u Karizo Springs. Kada su pred sobom ugledali grad, Dejmon Flin sa još četvoricom okrenu konja i pođe nazad, a ostali nastaviše istim smerom. Pola sata kasnije Džordžijanac je stajao pred Ešli Bi Ovens. S tim nije uopšte računao. Uprkos tome, nije bio ni mnogo iznenađen. Sve mu se činilo logičnim.

Kuća u koju su ga uveli, nalazila se u centru grada. Bila je okružena stubovima i verovatno je nekada bila trgovačka postaja oko koje se razvio sadašnji grad tokom decenija. Kuća je bila obnovljena i imala dva sprata.

Bi ga je primila u velikoj dnevnoj sobi. Naredila je jednom od svojih ljudi

da mu skine vezu, a svoje čuvare poslala da stoje ispred vrata. Smejala se i posmatrala ga ispitivački.

– Jesi li iznenađen?

Oklevao je s odgovorom, jer se i sâm čudio što nije iznenađen.

– U stvari, nisam. Ne, nikako! Od samog početka sam sumnjao da ti ne trguješ ili da bar ne trguješ samo svilom.

Uzdahnula je.

– Želela sam da te ostavim van svega ovoga.

– Trebalo je za tebe da ubijem Garisona kako bi on još neko vreme bio smatran velikim vođom bande kradljivaca stoke. Osim toga, on je nadaleko i naširoko bio jedini koji je sa svojim ljudima progonio razbojнике. Ti si Dejmona Flina potkupila, o čemu Garison očigledno nema pojma. Ti si isto tako naredila da ubiju mog konja. Dejmonov je stradao slučajno.

– Ljudi ga nisu poznavali! Zbog čega nisi sa njim krenuo da stignete Garisona?

Dok se gorko nasmeja – Garison vas traži na istoku.

– Da, on tipuje na Pirsal Siti ili na Kervil.

– Dakle, na „mesec”, gde biste hteli i mene da pošaljete.

– Nameravala sam da ti jednom prilikom sve potanko objasnim – kazala mu je i prišla bliže položivši nežno ruku na njegovo rame. Njene oči su svetlele kao najblistavija zelena svila.

– Ti si, dakle, „kraljica”!

Podigla se na vrhove prstiju i poljubila ga veoma nežno.

– Da, „kraljica kradljivaca stoke”!

– Tako sve do kraja života?

– Ljudi ne vide kraj mojoj vladavini!

– tvrdila je zaneseno. – Ja im to dugujem, veruju mi.

– Jednog dana će vas sve dobro isprašiti! To neće moći da traje dugo!

– Ja sav novac nosim u Ledž Siti. Tamo već imam jednu kuću. Jednu veoma veliku belu kuću. Od kamena. Ne neku brvnaru sklonu padu, od stubova i dasaka kao ova ovde. Iz nje se može videti more – utonula je pravom smislu reći u sanjarenje. Sklonila je ruku sa njegovog ramena, okrenula se i pošla prema jednoj naslonjači. – Dovoljno je velika za nas dvoje – dodala je.

– Pakuj svoju imovinu i ukrcaj se na prvu poštansku kočiju – saopštio joj je Dok.

– Bila sam uverena da ćeš oduševljeno prihvatiti sve i poći sa mnom.

Nasmešio se kiselo – Ako bi odmah krenula, možda bih i ja stigao za tobom.

– Sedi kraj mene, dragi.

Dordžijanac se nije pomerio s mesta. Nije mogla, a da ne načini pakosnu primedbu.

– Za moju glavu je raspisana nagrada od dve hiljade dolara. Nemoj mi sada reći da taj novac pretpostavljaš svemu drugom.

Dok je podigao ruke kao da se brani – Ti tako nešto ne možeš shvatiti!

– Znam, ti imaš motiv! – lepe oči „kraljice” pretvorile su se u dva uzana

proreza. – Veoma jak motiv. Možda uobražavaš da si osvetnik svih prevarenih, pokradenih i ubijenih – rugala se.

– To je preterano u svakom slučaju. Ali je smer je tačan!

Skočila je sa naslonjače.

– Holideje! Zar momak kakav si ti?! Ne pravi budalu od sebe. Ne budi smešan.

Samo je stegao usne, gledajući je hladno. Nije imao šta da kaže ovoj ženi.

– Ti si čovek koji pripada meni – govorila je strasno. – Sasvim svejedno jesam li ja vođa bande kradljivaca stoke, „kraljica” koja sa divljim, hrabrim ljudima krade goveda, da li upravljam „western” bankom u Hjustonu ili sam čak guverner Teksasa. Pripadaš meni kao šta ja pripadam tebi! To je naša sudbina, Džonatane Holideju!

– Prihvatam! Ukoliko si prvi čovek banke u Hjustonu polazim s tobom – okrenuo se i pošao prema vratima.

– Čekaj! Ne odlazi! – doviknula je oštro.

– Ako odeš, Holideje, to je naš konačni rastanak. Ništa me ne vezuje niti obavezuje prema tebi. Tvoja sudbina mi postaje nevažna.

– Ti i tvoje ucene – rekao je kratko i nastavio prema vratima. Kada je spustio ruku na kvaku, povikala je ponovo – Stoj, sačekaj, Holideje!

Sačekao je. Zastala je tri koraka iza njega i kazala – Rodiću tvoje dete!

Džordžijanac načini kiselo lice.

– To još ne možeš znati. Nikako.

– Žena to može osetiti! Onako kako smo se mi voleli...

– Upravo sam rekao: ti i tvoje ucene!

– Ti si savršen ljubavnik, kao i savršeni džentlmen! – kazala je ozbiljno, sa prizvukom u glasu od koga je osetio laku jezu. Taj mi se prizvuk prosto podvlačio pod kožu. – Dakle, preuzmi odgovornost!

– Ako je tako, pakuj svoje stvari i kreći za Ledž Siti – uzvratio je. – Mišlim sada odmah. Ovog trenutka!

– To nije moguće – jeknula je.

Spustio je ruku na kvaku. Prišla mu je sasvim blizu i unela mu se u lice.

– Mi smo se voleli tako strasno i emotivno ujedno, Holideje! Cele noći. Zar ti to ne znači ništa?

– Vodio sam ljubav sa Ešli Bi, a ne sa „kraljicom razbojnika”!

– Ja sam i tada bila „kraljica” – tvrdila je gnevno.

– Ništa od toga te noći nisam znao. Niko mi ništa nije kazao o tome.

Otvorio je vrata i kročio napolje. Tamo su stajala četvorica razbojnika sa uperenim revolverima. Iza Doka se vrata zatvoriše treskom. Smešili su se pakosno i na svakom od njih se čitalo na licu da bi najradije povukli obarač i poslali ga na onaj svet.

– Šta ovo treba da znači? – obratio se Dok čoveku koji je delovao kao vođa. Radilo se o čoveku malog rasta, uzanih ramena i uglastog lica sa jasno naznačenim viličnim kostima. Izgledao je kao da ga je neki daroviti umetnik izrezbario iz korena nekog tamnog drveta. Po boji kože se moglo zaključiti

da je melez. Za traku šešira bilo mu je zadenuo orlovo pero.

– Ne pitaj nego se okreći i spusti ruke dole – zareža melez.

Dok se okrenu, a melez mu priđe držeći u levoj ruci kožni remen kojim je nameravao da mu veže ruke na leđa. Da bi imao na raspolaganju obe ruke, zadenuo je „kolt” za pojas.

Bila je to šansa koju je Dok primećio krajičkom oka i koju nipošto nije hteo da propusti. Uspeo je da dohvati meleza za ramena i da ga pogodi tako žestoko da je pao kao posečeno drvo. Za sobom je povukao i jednog od svojih ljudi. Svi nisu mogli pucati. Dvojica na zemlji sigurno ne. Ostala dvojica zato nisu imala prilike. Jednom od njih je udarcem izbio oružje iz ruke i istog časa nasrnuo na drugog. Uspeo je da mu trgne na gore ruku u kojoj je držao „kolt”. Istovremeno se baci na tle. Dok je ležao nad razbojnikom i svom žestinom ga svojim čelom udario u lice. Od žestokog udarca se razbojnik zaneo, pa je ispustio oružje.

Već se mogao smatrati pobednikom u ovom obračunu, međutim, momak kojeg je vođa povukao pri padu na zemlju, naglo se bacio preko meleza prema Doku i onda ga svom žestinom udario drškom „kolta” po glavi. „Kalifornija” šešir nije mu predstavljao nikakvu zaštitu. Dok nije osetio samo udarac, već kao da mu je nešto eksplodiralo u očima od čega je video svuda oko sebe užarene iskrice. Osetio je kako pada duboko u tamnu provaliju bez dna. Posle toga nije znao više ništa.

V

Kada je došao svesti, prvo što je ustanovio bilo je to da su mu i ruke i noge vezane. Ležao je na slami. I toga je bio svestan.

Ali čemu sve to? Nije se ni za šta na svetu mogao setiti razloga.

Kada je otvorio oči, nad njim je stajao Dejmon Flin. Dok je sklopio oči da bi ih trenutak kasnije ponovo otvorio, ali Dejmon je i dalje bio tu. Stajao je iznad njega i široko se osmehivao.

Tek sada se Džordžijancu vratilo sećanje. Dejmon Flin koji je uživao poverenje starog Garisona, jedini je sa njegovog imanja bio povezan sa bandom kradljivaca stoke na čijem čelu se nalazila „kraljica” – Ešli Bi Ovens. Zbog toga, zar ona „kraljica razbojnika”? Bilo je to najveće razočaranje za njega.

– Holideje, kako se osećaš? – raspitivao se kompanjero iz davnih dana.

– Jeste li uspeli da predate goveda onom kome je trebalo? – pitao je Dok hrapavim glasom. Grlo mu je bilo kao zašiveno, a pred očima mu je sve igralo.

– Posao je dobro obavljen, na opšte zadovoljstvo.

– Zar svih dve hiljade goveda?

– Svih! – uzvratio je Dejmon na španskom kako bi podsetio Doka na vreme zajedno provedeno u Meksiku. – Upravo se prerađuju u fabrici mesa.

Dok je sklopio oči i uhvatio se rukom za čelo. Koliko je dugo bio bez svesti? Onaj lupež mora da ga je raspalio kovačkim čekićem. Drugog objašnjenja nije bilo.

– Da li se osećaš dobro? – pitao je Flin.

Dok ga pogleda ljutito – Ti si pravo kopile, Dejmoné. Saznao si da dolazim u Kristal Siti i ti si iz toga pokušao da izvučeš dvostruku korist. Trebalo je ili da Garisona ubijem za novac ili pak iz besa, jer mi je na vrat poslao revolveraše. I Garison i ja smo naselili, namagarčio si nas obojicu. Umesto na njega, trebalo je da se ustremim na tebe. Ti si mu savetovao da me satera u ćošak i likvidira jer sam navodno došao u grad da ubijem njega i da me neko plaća za to. Trebalo je da sredim starog Garisona za tebe i Bi: Trebalo je kao mrtav da još neko vreme slovi kao vođa bande kradljivaca stoke. Bar do sledeće vaše velike krađe. Lepo ste to smislili.

– Moraš da razumeš...

– Shvatam samo jedno, a to je da me je moj stari kompanjeros, u kojeg sam imao poverenja, kukavički izdao.

– Dok, sve se to može ispraviti i promeniti. Ona te preko mene pita jesi li promenio mišljenje. Do sto đavola, Dok. Kada sam stigao ovamo, mislio sam da ste vas dvoje raščistili stvari, da je sve sređeno. Ona je luda za tobom. Još neko vreme ćemo nastaviti s poslom. Uspela je da pridobije vojsku da kupuje naša goveda. Plavokaputaši na severu nemaju šta da jedu. Divljač im baš ne prija mnogo. Goveda su im draža, treba da ih otpremimo tamo. Ne mogu da razumem zbog čega si propustio da uhvatiš zlatan putir koji ti je

ona dobacila. Uhvati ga bar sada, kada ti se nudi ponovo!

– Kakav si ti to pasji sin postao, Dejmon?

– Ne radi se o meni, radi se o tebi, čoveče! Hoćeš li da je primoraš da želi tvoju smrt? Ne budi tako tvrdoglav!

– Potrebno mi je vreme da razmislim!

– Koliko ti je vremena potrebno?

– Dođi ponovo sutra!

Dejmon Flin ga je gledao s krajnjim iznenađenjem i nevericom. Onda se naglo okrenuo i pošao prema vratima.

Dok je zaključio da se nalazi u štali koja već dugo nije korišćena. Mora da izađe, mora napolje! Drugog rešenja nema! Ukoliko je i posumnjao da će „kraljica” narediti da ga ubiju, sigurno je da će ga veoma dugo držati zatvorenog. Čak je pretpostavljao da bi bila u stanju da ga drži zatvorenog sve dok ne popusti i prihvati njene zahteve.

Hteo je da raskine veze, ali to u ovoj situaciji ne bi dovelo ni do čega, bilo bi samo rasipanje snage. Očajnički je tražio pogledom neki predmet kojim bi mogao da prestruže veze.

Vrata se otvoriše i jedan čovek uđe u štalu noseći korpu u ruci. Prišao mu je i spustio korpu na pod.

– Ovo ti ona šalje da ne bi umro od gladi – saopštio je kratko. Dok se bez reči otkotrljao i pruži prema lupežu svoje vezane ruke.

– To niko nije pominjao – rekao je.

Dok se ponovo otkotrlja na staro mesto. Ležao je na leđima.

– Pitaj je! Ili možda hoćeš da me hraniš?

Čovek samo odmahnu glavom sa izrazom gađenja i izađe. Pet minuta kasnije se vratio i dao Doku znak da se okrene na stomak. Oslobodio ga je veza, izmakao se dva koraka nazad, izvukao revolver i rekao – Posluži se!

Holidej sede, pogleda u korpu i počeo da trlja zglobove.

– Usoljeno meso i tvrdi hleb! Vraški oskudno jelo!

– Večeras bi moglo biti nečeg znatno boljeg. Ako si se predomislio, treba to da kažeš. U tom slučaju bi ona odmah došla ovamo. Poručila ti je to!

Nije mogao da okleva, bio je gladan i prihvatio se jela.

– Moram još da razmislim – kazao je žvaćući. – Jesmo li mi to u Karizo Springsu?

Razbojnik se nasmeja podrugljivo. Bio je snažan, moglo bi se reći četvrtast tip.

– Gde bi ti to voleo da budeš?

Dok je nastavio da jede. U jednoj boci prevučenoj filcom, bila je voda.

– Večeras može biti i vina. Čak sigurno. Na takvog probirača kakav si ti nismo bili pripremljeni. Ali je ona tebe radi pripremila sve.

– „Kraljica”?

– Ko drugi, čoveče?

Dok je jeo i pio, razbojnik je sve vreme stajao udaljen dva koraka i držao uperen revolver. Nije se pomakao.

– Lezi i okreni se! – naredi mu lupež.

Doku nije preostajalo ništa drugo do da poslušā. Klonuo je na zemlju i okrenuo se na stomak. Čovek mu priđe s leve strane.

– Stavi ruke na leđa! – zahtevao je razbojnik.

Dok pomeri ruke ka leđima, a lupež se spremao da ih zaveže. Za to je morao da koristi obe ruke. Holidej je to očekivao i reagovao je odmah. Munjevito se okrenu na leđa, zamahnu vezanim nogama i udari svom žestinom. Pogodio je svog čuvara pre nego što je ovaj uspeo da dogradi oružje. Držeći još uvek kožni remen obema rukama, pao je unazad i prevrnuo se. Dok nije oklevao nego je skočio napred onako vezanih nogu i ščepao čuvara stežući mu vrat dok ovaj nije izgubio svest. Otkotrljao se u stranu, skupio kolena i oslobodio se veza na nogama. Revolver onesvešćenog razbojnika ležao mu je tačno ispred nogu.

Osluškiivao je napregnuto, motrio na vrata i naravno, na lupeža bez svesti. Bacio je remenje daleko od sebe, uzeo revolver i ustao.

Primetio je da se u sari onesvešćenog kaubojā nalazi veliki nož. On je odmah prešao u ruke novog vlasnika, Holideja. Prišunjao se do vrata. Štala je bila udaljena oko 300 jardi od kuće i nalazila se uz samu ogradu. Konji su stajali ispred kuće, a na drugoj strani bila je grupa ljudi. Bilo ih je preko deset. Stajali su zajedno i razgovarali. Odškrinuo je vrata štale i pitao se zbog čega ljudi stoje tu i ne ulaze u kuću. Jedan čovek odeven u crno od

glave do pete, izašao je iz kuće. Svi su se okrenuli prema njemu. Rekao je nešto zbog čega su svi pohitali prema konjima i u koloni po jedan izjahali kroz glavnu kapiju. Na žalost, nijedan konj nije ostao vezan za prečku.

Dok opsova. Otvorio je vrata štale i izašao napolje. Gde li je, kog đavola, njegov konj? Stalno motreći na kuću, išao je priljubljen uz zid štale zaklanjajući se iza velikog kestenovog stabla. Ostao je neko vreme u dubokoj senci. Primetio je da u ogradi postoji rupa široka bar šest jardi. Verovatno su nekōm bile potrebne oblice, pa je oštetiō ogradu. Iskoristio je tu rupu i izašao na ulicu. Usput je zadenuo revolver u futrolu. Obreo se usred Karizo Springsa. Kočije su se kotrljale ulicom prolazeći mimo njega. Isto tako su i prolaznici išli svojim putem, ne obraćajući pažnju na njega. Opipao je džep. Možda mu nisu pretraživali sadržinu. Njih je samo interesovalo oružje. Imao je kod sebe preko 300 dolara. Bilo je više nego dovoljno za novu opremu.

Dve poprečne ulice dalje, nalazila se konjušnica. Morao je pre svega da pribavi konja. Onaj koji je ostao zarobljen, pripadao je Garisonu. Od tog čoveka nije hteo ništa da prihvati kao poklon, a još manje da nešto njegovo zadrži. Kupio je svetlog riđana zajedno sa svom opremom. Vlasnik konjušnice mu je još prodao „vinč” i ćebe. Kupio je još namirnica i neke neophodne sitnice, a onda krenuo put Kristal Sitija.

Šta je to Džordžijanac imao na umu? Hteo je da „kraljicu” kradljivaca stoke

izvuče iz akcije i prinudi je da ove krajeve napusti odmah i ode u Ledž Siti. Ta mahnita žena! Za njenu glavu je bila raspisana nagrada od dve hiljade dolara. Ako se uzme u obzir da kauboj za 25 dolara celog meseca „žulji sedlo“, ta suma je predstavljala čitavo bogatstvo. U njenoj kući na domak grada nije video ni jednog čuvara. Ona je bila neobično lepa žena, pa je mogao pretpostaviti da je cela njena banda, do poslednjeg čoveka, zaljubljena u nju. A u takvoj situaciji su zloba i zavist, pa i ljubomora neizbežni. Zar nije strahovala da bi je jedan od tih lupeža kojeg je odbila, mogao da je, osвете radi, prevari i izruči prvom šerifu?

U tom slučaju bi lepa Ešli Bi Ovens završila neminovno na vešalima. Šta li ta žena uopšte zamišlja?

Dok je jednu noć proveo s njom, noć koju skoro neće moći da zaboravi. Zbog toga je osetio kako mu se koža ježi pri pomisli da Ešli dospe na vešala.

Odlučio je da „kraljicu razbojnika“ skine s prestola i onemogući joj dalje pljačke. No, hteo je i da je zaštiti od vešala. Ukoliko ne bude htela dobrovoljno, čvrsto je rešio da je na to prinudi i da je silom otpravi u Ledž Siti. Bio je spreman da je ako treba lično odvede tamo.

VI

Ešli Bi Ovens je morala da sedne kada je od Dejmon Flina saznala da je Dok Holidej uspeo da se oslobodi i da pobegne. Pozlilo joj je, u pravom smislu te reči, od silnog razočarenja.

Nadala se svim srcem da će se on dozvati u pamet, doći kod nje i naravno ostati uz nju.

One noći se Dok pokazao kao najbolji ljubavnik kojeg je ikada imala. Bila je čulna žena i odlučila da ostane neudata i ni jednom čoveku u svom životu ne bude verna. U njenom životu je bilo uvek muškaraca, ali ona je uspevala da svakog kojeg bi napustila, veoma brzo i zaboravi. Dok je, međutim, učinio da zaboravi da je pre njega u njenom životu uopšte bilo nekog.

Da li je to zaista moguće? Da li je istina, pitala se poraženo.

Svi ljudi koje je do sada samo malo značajnije pogledala, pretvorili bi se u vatru i u plamen. Jedino Dok Holidej nije pripadao takvima. Šta li je to pogrešno učinila? Gde je omanula? Možda mu se predala suviše brzo? Uostalom, bilo je ljudi koji su odmah gubili interes za neku ženu kada je već prve noći popustila. Bilo je to upravo ono što je Ešli veoma cenila u životu – spontano predavanje muškarcu. Tako reći, povesti se za trenutkom. Kako to da je na Doka imalo drugačije dejstvo, da ga je to odbilo? To joj nikako nije bilo jasno.

Dejmon Flin je pokretao usne, ali ona nije shvatila ni reč, jer je bila zaokupljena svojim neveselim mislima.

– Šta si kazao, Dejmon?

– Dok je postao podivljali kučkin sin. Trebalo je da me pitate, mis. Šaljete jednog jedinog čoveka sa jelom u štalu. Taj momak mu još skida veze s ruku kako bi mogao da jede. Mogao je isto

tako da tigra povuče za rep. Uostalom, Dok je i sa vezanim rukama opasniji od deset američkih revolveraša, ili dvadeset meksičkih pasa. To bi trebalo da pribeležite i da ne zaboravite.

– Dejmone! – kazala je bespomoćno.

– Ne preterujem, tvrdim vam, gospođo. Ako biste ga zatvorili u staru štalu u kojoj se nalaze samo umorni ljudi i visi zardala oprema, izašao bi iz te stalle u novoj zapregi četiri brza, odmorna konja. Takav je to lupež, to prokleta kopile! Znam ga ja još iz Meksika. Jednom rukom držao je „u štihu” pleme Indijanaca. Možda sad preterujem, ali u suštini je tako.

– Šta da učinim, Dejmone?

– Momka kakav je Dok ne smete imati za neprijatelja, samo za prijatelja.

– Sve moguće sam pokušala, čoveče!

– Zar baš sve?

– Naravno, zar sumnjaš?

Baš Flin se zagleda u „kraljičino” lice.

– Onda ga moramo likvidirati!

– Zaboga, Dejmone!

– Ako to ne učinimo, postaće vraški opasan po sve nas – tvrdio je Flin. – Ja zbog tog kopilana neću da završim na vešalima. Budite uvereni u to, mis!

– Misliš li da nam preostaje samo ta mogućnost?

Flin je udahnuo vazduh punim plućima i potvrdio.

– Pričao si mi da si bio s njim zajedno u Meksiku – podsećala ga je „kraljica”.

– Ja to, naravno, nisam zaboravio. No on na to više ne misli. Izbrisao je iz sećanja ta stara vremena. Postao je pravi „pasji sin”, koji gleda samo svoje interese i pritom ne poznaje niti priznaje stara prijateljstva. Misli samo na sebe!

– Kreni u lov na njega – kazala je grubo.

– Pitanje je jesam li ja dovoljno tvrd da sredim „starog prijatelja”. Nisam kao on. Možda je najbolje da taj zadatak preuzme Medouz.

– Zar Medouz? – iznenadila se Ešli Lou.

– Medouz je hladan kao led, oštar momak. Ako stvar ne ide drugačije, u stanju je da bez oklevanja puca nekom u leđa ili ga sredi iz zasede. To je u Dokovom slučaju čak preporučljivo.

– Dejmone, zar ne postoji negde nešto što bi pomoglo da se Dok ipak urazumi?

– Ne!

Oborila je pogled i nekoliko trenutaka ćutke gledala pred sebe.

– Misliš li to iskreno?

– Da, mis Bi! Naredite „lov na tog kućkinog sina” – insistirao je Flin.

– On to i zaslužuje!

Ustala je očiju punih suza.

– Šta uopšte znaš o čoveku kakav je on?

– Znam da je protiv nas. Najradije bi nas sve video pod zemljom. To se o njemu zna, nije tajna. U to ste i vi uključeni, mis!

– Znaš li to sasvim pouzdano?

– Kada vam kažem, tako je!

– Slažem se. Neka Medouz preuzme potera za njim!

– Nema više uzmicanja! – tvrdio je Dejmon Flin – Medouz treba da ga goni sa svojim momcima i gotovo! Vi treba da se priberete. Vidim da još oklevate, jer volite tog momka. On vas, međutim, ne voli!

– Šta se tebe to tiče! – prosiktala je „kraljica razbojnika”.

– Ali, mis...

– Ćuti!

Krupni, plećati čovek se uputi prema vratima bez reči.

– Dejmone! Ti si jedini među nama koji zaista poznaje Doka. Razmisli čime bismo mogli da ga preobratimo. Novac otpada! To sam već probala.

Ponovo je oborila pogled, a kada ga je nekoliko trenutaka kasnije podigla, u njemu se ogledala odlučnost.

– Obavesti odmah Medouza! No, ako ti nešto ipak sine, dođi odmah k meni. Nemoj oklevati!

– To se podrazumeva mis, ne brinite!
– uveravao je Dejmon.

VII

Ta žena, lepa kao san, došla je u Kristal Siti. Niko nije mogao da sluti da je posle višednevnog izbivanja bila na čelu razbojničke bande kradljivaca stoke. Delovala je kao prava dama. Činjenica koja je mučila i bolela Doka.

Sunce je već zalazilo i mrak je počeo da osvaja. Dok se došunjao sa svojim konjem u ulaz jedne kuće na imanju van grada. Kraj njega je promakla kočija, zapravo, četvoropreg. Crnac koji

je sedeo na kočijaškom sedištu, gledao je pravo pred sebe. Nije primetio Doka, a nije ga primetila ni Ešli Bi.

Kola su se zaustavila pred kućom koja je pripadala toj lepotici. Livrejisa-ni Crnac je hitao u susret kočiji i otvorio vrata. Bi je, zaokupljena sumornim mislima, ušla u kuću.

Dok je čekao. Stigao je pre nje do kuće i pritajio se. U kući je gorelo svetlo. Kroz staklo na prozoru mogao je videti da je Ešli Bi pošla stepenicama gore na sprat. Kada je zamakla u sobu, napustio je mesto na kojem se pritajio i prišao kući. Crni sluga stajao je na vratima. Dok mu pokaza na gornji sprat, namignu značajno i stavi prst na usta. Sluga klimnu glavom s razumevanjem i jedva primetno razvuče usta.

Prošao je pored sluge i krenuo gore uz stepenice.

Bi je stajala u dnevnoj sobi ispred ogledala. Skinula je šešir i ogrtač, pogledala se u ogledalo i u njemu ugledala Holidejev odraz. Okrenula se naglo, zanela kao da će se onesvestiti.

– Holideje! – jeknula je.

– Zdravo – kazao je skidajući šešir.

– Dragi, jesi li došao da...

Pritrčala mu je, bacila mu se u naručje, sklopila mu ruke oko vrata i počela da ga ljubi. Nije mogao, a da joj ne uzvрати poljupce. Taj vitki vrat, taj miris koji se širio iz njenog dekoltea, kao i njene blistave oči, izluđivale su ga i poterale mu krv brže kroz srce. Povlačeći se unazad, povukla ga je u svoju spavaću sobu sve do postelje. Tiho je ječala puna oduševljenja i očekivanja,

kada je s njim zajedno klonula u jastuke.

Nisu imali vremena da skidaju odeću. Ona ga je obgrlila, ne samo rukama nego i svojim dugim, vitkim nogama. Osećao je da ga ona najradije nikad ne bi više pustila. Čvrsto zagrljeni, ležali su posle svega jedno uz drugo iscrpljeni, teško dišući. Dok se setio da je nameravao da joj se ne približava. Njena strast, međutim, nije još dugo bila ugašena. Ljubili su se i privlačili jedno uz drugo. Noć je već uveliko osvojila. Nago telo Ešli Bi je blistalo belinom. Prelazio je usnama preko tog poželjnog tela. Oboje su bili obuzeti žestokom strašću. Kao da se nisu mogli zasititi jedno drugog. Tako su proveli celu noć i tek u praskozorje utonuli su u san.

Činilo mu se da buđenje u raju ne bi moglo biti lepše. Bi je u njegovom naručju, tesno pripijena uz njega.

Smešila mu se nežno i prelazila prstom preko njegovih obrva i nosa.

– Srećna sam što ću te imati uz sebe!
– kazala je. – Na tome ću celog svog života biti zahvalna sudbini!

– Nisam došao da ostanem kod tebe
– rekao je odlučno. – Ja samo hoću da te odvedem odavde.

Njeno lepo lice se smračilo.

– Da me odvedeš odavde? Kuda to? Ne shvatam o čemu govoriš.

– Našao sam skrovište tvoje družine
– kazao je. – Vreme je da sa svim što sada znam, odem kod šerifa.

– Šta, Dok? – odvojila se od njega i naglo se uspravila u postelji. – O čemu ti to govoriš?

– Ti moraš da nestaneš odavde, ako ne želiš da okončaš na vešalu, Bi! Shvati to već jednom, neka ga đavo nosi!

– Nas ima dovoljno. Borićemo se! Šerif iz Kristal Sitija?! Koješta! Šta on može da ponudi? – vikala je uzbuđeno.

– Ti izgleda zaboravljaš tekstaške rendžere iz San Antonija? – upozoravao ju je Dok.

– Narediću da se zatvori put. To je bar lako, dečja igra! Do njih neće dospeti ni jedan glasnik.

– Možda ću baš ja da odjašem u San Antonio.

– Ti? – piljila je u njega s nevericom.
– Ti želiš moju smrt, moju propast?

– Baš to ne želim, naprotiv! Zbog toga što ne želim, trebalo bi da...

– Ako odjašeš kod rendžera u San Antonio, to će biti moja propast – prekinula ga je gnevno.

– Shvati, Bi, odjahaću tamo tek pošto budem znao da si u vozu koji ide u Ledž Siti.

– Ti ležiš ovde u mojoj postelji! Mi smo se voleli čitave noći. A sada govoriš o mojoj propasti. Kakav si ti to čovek, Holideje?

Ustala je iz postelje i briznula u plač. Hteo je da je zadrži, ali je ona pobegla iz sobe. Kada se Dok obukao i pričvrstio revolver, čuo je kucanje na vratima i jedan crni sluga uđe.

– Gospođa želi da odete, mister! – kazao je stojeći na vratima.

– Već sam krenuo. Ali pre toga bih hteo da govorim s njom. Odvedi me do nje.

– Gospođa je napustila kuću, ser!

Holidej se u dva koraka našao kraj prozora. To mu nije vredelo, jer u kom god pravcu je gledao, prostirala se samo nepregledna ravnica. Ponovo je pošao do vrata.

– Kako je otišla? Konjem ili kočijom i kuda se uputila?

Crnac kao da je gledao kroz njega.

Dok mu stavi pesnicu pod nos – Ne šalim se, čoveče. Ako mi ne kažeš, razbiću ti nos.

– Ona mi je zabranila da govorim! Udarite me, ja ipak ne smem reći ništa.

Udahnuo je vazduh punim plućima.

No šta može znati sluga? Čak i kada bi mu kazao da je njegova gospodarica vođa bande kradljivaca stoke, on bi to porekao i sigurno se užasn timer zbog te laži!

Istrčao je iz sobe, a zatim niz stepenice. Napustio je kuću i našao svog konja skrivenog na sto jardi od kuće iza gustog žbunja, tamo gde ga je i ostavio. Idući prema konju, osvrtao se na sve strane. Od Bi nije bilo ni traga, a kočija se nalazila pod nastrešnicom. Znači, otišla je na konju. Drugog načina nije bilo. Odjahala je vratolomnom brzinom. Veoma je žurila!

Odvezao je konja, pričvrstio pojas ispod trbuha životinje i vinuo se u sedlo. Jašući nešto ranije iz Karizo Springsa

prema Kristal Sitiju, video je tragove veće grupe jahača i tako otkrio nešto dalje od puta polusrušeni ranč koji je služio bandi kao skrovište. Prema tome, nije bilo sumnje da je Bi odjahala tamo da bi upozorila svoje ljude. Dok je opsovao i poterao konja galopom. Ako bude našao prečicu do zapuštenog ranča, možda ima šanse da je stigne. Najzad, nije imala veliku prednost, najviše petnaestak minuta. Grabio je brzinom takmičara na konjskim trkama i svaki čas se propinjao u uzengijama da bi osmotrio okolinu. Uprkos svemu, nije mogao da vidi Bi. Nije čak našao ni njene tragove. Pošto je prešao tri milje, smanjio je brzinu i dozvolio svom ridanu da ide korakom. Jdna životinja je bila zadihana.

Možda ga je crni sluga obmanuo i Bi se još uvek nalazi u svojoj kući? Možda je čak odjahala u grad, u Kristal Siti?

Dok je bio ljut i psovao je. Najzad je odlučio da ponovo potraži njene tragove. Skrenuo je prema zapadu. Posle jedne milje, skrenuo je i vratio se nazad. Ako je krenula na skriveni ranč, njihovi putevi se moraju ukrstiti.

Vratio se na glavni put i tamo ugleđao u daljini kočiju koja je velikom brzinom grabila prema Kristal Sitiju, ostavljajući za sobom širok prašnjavi trag. Da li je Bi u toj kočiji, pitao se. U tom slučaju, morala je biti još uvek sakrivena u kući kada je on napustio u potrazi za njom. Do Kristal Sitija neće moći da stigne kočiju. Nije bilo izgleda.

VIII

Lorens Medouz je bio visok, vitak čovek sa izraženom naklonošću za crnu kožnu odeću. U nju je bio odeven od glave do pete. Smestio se u hotel u Kristal Sitiju sa trojicom svojih ljudi. Ostali deo bande poslao je na napušteni, polusrušeni ranč koji im je već mesecima služio kao skrovište.

Jedan od ljudi bio je stalno na ulici, a drugi je bdeo u predvorju hotela, dok je treći, sa prozora svoje sobe, motrio na ulicu.

Čekali su Doka Holideja!

Lorens Medouz je upravo silazio u predvorje, kada je s ulice dolazio Dejmon Flin. Prišli su jedan drugom i pozdravili se. Lorens Medouz je bacio pogled prema čoveku koji je tu sedeo i čitao novine, to jest pretvarao se da to čini. Čovek je samo veoma diskretno odmahnuo glavom.

– Jeste li već ugledali onog tvora? – pitao je Flin. Naravno da se to odnosilo na Doka Holideja.

– Nigde ništa – uzvratio je Medouz.

– Ne mogu da zamislim da bi mogao biti toliko drzak da dođe ovamo, u Kristal Siti. Mislim da su priče o njemu puka preterivanja. Možda ih on sâm širi o sebi da bi uplašio i unapred oshrabrio eventualne revolveraše.

– Može biti toliko drzak, pa čak i malo više od toga. Uostalom, ti o tome nemaš pojma – presekao ga je Dejmon Flin u pola reči. – Nego, reci mi koliko vas je ovde?

– Ovde sam sa Stivom, Barberom i Edijem!

Dejmon Flin ga je gledao uporno. Bio je uveren da nije dobro čuo.

– Zar samo vas četvorica? – pitao je očigledno zbunjen. – Čoveče, Lorens! Dok Holidej je jedan izuzetno opasan „pasji sin”!

– Barber i ja, a i ostala dvojica, takođe smo opasni, i te kako. Ne treba da te podsećam na naše podvige, nadam se.

Rekavši to, Medouz se značajno nasmejao.

Lorens Medouz je bio opasan razbojnik, što je Flin znao. Uostalom, to je bilo i razlog što ga je preporučio „kraljici” kao vođu potere za Dokom Holidejem. Naravno i zbog toga što nije hteo da predvodi tu akciju. Izgovor je bio lažan, naravno. Nije njime rukovodila sentimentalnost, već je želeo da izbegne tako opasnog protivnika kao što je Dok Holidej. Istina, i Medouz je bio jedan od najpoznatijih revolveraša u široj okolini. Pre toga je harao po Kansasu i u Vajomingu. Svuda je smatran najpoznatijim i najbezobzirnijim revolverašem. Spadao je među onu vrstu ljudi koji žive od revolvera, i u stanju su da ga u deliću sekunde izvuku iz futrole, nanišane i pogode cilj. Naravno, ne onda kada se puca iz zabave u prazne konzerve i čaše, nego i onda kada se na drugoj strani odgovara usijanim olovom.

– Bez obzira na to – zaključio je Flin. Najzad, nije mogao a da se ne seti kako je izgledala „dobrodošlica” koju su Doku priredila četiri najbolja revolveraša sa imanja bogatog Garisona

kada je došao u grad. Sva četvorica su se postavila frontalno prema pridošlici i završila s nosevima u prašini.

– Gde je ona? Jesi li je već video? – pitao je Medouz.

– Juče je stigla. Pretpostavljam da se prvo dobro ispavala. No, pre nego što uspemo da sredimo Doka, mnogo je bolje da se drži podalje od grada.

– Nije isključeno da će se taj momak pojaviti i ovde. I to najverovatnije uskoro. Ovi u hotelu imaju nekakav očajan viski. Upravo sam hteo da skočnem preko do robne kuće i pogledam da li tamo imaju nešto bolje.

Već je hteo da krene, kada je ugledao kako glavnom ulicom nailazi četvoro-preg. Zaustavio se pred ulazom u hotel i „kraljica” izađe iz kočije.

Medouz munu Dejmona.

– Gle, šta je sad ovo? Evo je, stigla je u grad. Hoće li možda danas da isplaćuje ljude? Nemoguće, svi osim nas su na ranču.

Dejmon Flin se namrštio i odmahnuo glavom.

– Gospode bože, što li je „kraljica” tako lakomisljena?

– Kako to misliš lakomisljena? Nije! Uostalom, mi smo ovde – rekao je Medouz, ozbiljno uveren u ono što govori.

Hotelski službenik je pridržao Ešli Bi Ovens vrata. Dejmon Flin i Lorens Medouz se okrenuše prema njoj i skidoše šešire.

– Nadam se da ste dobro putovali od Karizo Springsa – kazao je uz naklon

revolveraš odeven u crno, nalik na zlu kob.

– Dejmon! Lorens! – rekla je kao bez daha. – Dok Holidej je ovde!

Na licu opasnog revolveraša kao da su se crte sledile. Samo je oborio pogled – Zar ovde, u hotelu?

– Bio je kod mene – priznala je.

– Kada sam stigla kući, bio je već tamo. Mora da je bio u zasedi. Osim toga, otkrio je skrovište, naš ranč, i sprema se da ode kod šerifa. To je čvrsto odlučio.

Lorens Medouz se nasmeja razmetljivo. Dejmon Flin, međutim, nije uspeo da prikrije strah.

– On je na sve spreman, gospođo!

– Znam to dobro, ne moraš me učiti, Dejmon! Lorens, ti ga moraš sa svojim ljudima sprečiti da stigne do kancelarije šerifa.

Dejmon Flin je uputio razbojniku u crnom pogled pun prebacivanja. Naravno, sada se potvrdilo da je došao sa malo ljudi u grad.

Lorens Medouz mahnu rukom čoveku koji je u predvorju tobož čitao novine. Ovaj ih odmah odloži i pođe mu u susret. Lorens je krenuo prema svom čoveku.

– Idi gore i dovedi ovamo Barbera. Dok Holidej je u gradu. Pokušaće da ode u kancelariju da bi obavestio šerifa o onom što je u Karizo Springsu video i doživeo. Postavite se ispred kancelarije. Kada se to proketo kopile bude pojavilo, upucajte ga. Da li to jasno?

Čovek koji je sedeo u predvorju, zvao se Edi. Nije uzvratio ništa, samo se uputio prema stepenicama da izvrši nalog.

– Požurite! Ja ću vam se pridružiti za nekoliko minuta! – kazao je Lorens Medouz i ponovo prišao Ešli Bi Ovens i Dejmonu Flinu.

– Moramo joj obezbediti zaštitu – kazao je Flin pokazujući na „kraljicu”. – Ona se boji da bi je Holidej mogao odvesti šerifu. Misli da mu je to name-ra. Taj lupež se okomio na dve hiljade dolara nagrade.

– Odvezite se kući, gospođo – predložio je Lorens Medouz. – Doveću vam Stiva, da vas štiti. Na njega se možete potpuno osloniti. Pouzdan momak. Eno ga, stoji na ulici ispred ulaza!

– Zar vas ovde nema više? – pitala je „kraljica” ljutito.

– „Kraljica” ne želi da se vraća svojoj kući. Namerava da ostane ovde u gradu – objasnio je Dejmon Flin. – Savi-tovao sam joj da uzme sobu u hotelu i tu sačeka.

– Slažete li se s tim, gospo?

– Slažem!

– Dejnone, ti ostani uz „kraljicu”. Poslaću ti još i Stiva. On je pravi borac. Ne zazire od sukoba, čak ih i voli. No nemojte rizikovati ništa. Povucite se u sobu i zaključajte!

– Iznajmiću apartman – kazala je „kraljica”.

– Čemu to? – Lorens Medouz se nasmeja resko. – Mislim da će za nekoliko sati sve biti okončano. Šta mislite

gde se Holidej sada nalazi? Da li je već stigao u Kristal Siti?

Za trenutak je „kraljica kradljivaca stoke” sklopila svoje lepe oči. Mислеći o tome gde bi sada mogao biti Dok, nije mogla a da se ne seti gde je bio noćas. Osetila je oštar bol u grudima.

– Napustio je moju kuću pre mene verujući da sam pobegla. Čim je otišao, naredila sam da mi upregnu kočiju. Ne verujem da me je tražio dugo. Nije isključeno da je primetio kočiju na dru-mu.

– Idite gore u sobu – kazao je Medouz odlučno. – Ja ću odmah obavestiti Stiva.

Edi i Barber su upravo silazili niz stepenice.

– Jesi li video Doka Holideja? – pitao je Lorens Barbera. – Treba da je već stigao u grad.

Barber odmahnu glavom.

– Onako nalickan čovek svakome mora upasti u oči. Ne može da promakne tek tako. A ja nikog ni približno tako doteranog nisam video.

– Hajdete! – kazao je Medouz Barberu i Ediju. – Idemo do kancelarije.

Mahnulo je „kraljici” i Dejmonu Flinu koji su već krenuli uz stepenice. Ispred hotela je razgovarao sa Stivom. Ovaj napusti svoje stražarsko mesto i krenu u hotel.

Trojica lupeža, Medouz, Barber i Edi, išli su duž pločnika prema šerifovoj kancelariji, sve vreme napregnuto motreći da im Dok Holidej ne promakne.

Dok su Barber i Edi zauzeli pozicije nasuprot kancelarije, Medouz uđe u

nju. Lorens Medouz u Kristal Sitiju nije bio poznat, prema tome, za čuvara zakona bio je potpuni stranac. Nije imao pojma da se pred njim nalazi jedan od razbojnika, pa ga je pozdravio srdačno i upitao šta želi.

– Imam sastanak sa izvesnim misterom Dokom Holidejem – objašnjavao je revolveraš. – Znam da se uputio do vas, šerife. Da li je već bio ovde?

– Dok Holidej? – To ime je šerifu zvučalo prilično poznato. – Zar on još uvek boravi ovde u gradu?

Lorens Medouz nabra obrve.

– Ja ću ga u svakom slučaju sačekati. Hvala, šerife. Veoma ste mi pomogli.

Lupež se uputio prema vratima, a čuvar začuđeno pogleda za njim, ne shvatajući u čemu se sastojala tolika pomoć.

– Do viđenja! – doviknuo je za neznancem i kratko podigao ruku u znak pozdrava.

– Nije još bio ovde – objašnjavao je Medouz svojim ljudima koji su čekali na drugoj strani ulice.

– Možemo li da sa tim momkom započnemo obračun revolverima ovde ispred šerifove kancelarije? – pitao je Barberi ispunjen nesigurnošću.

Medouz se zamisli, pogleda uprtog niz ulicu.

– Kada ga budemo ugledali, poći ćemo mu u susret i reću mu da ga „kraljica” čeka u holu i da po svaku cenu želi da govori s njim – predložio je Medouz. – Sigurno neće propustiti šansu da je odvede kod šerifa. Ići ćemo za njim. Sredićemo ga ispred hotela, a onda

kroz predvorje do sporednog izlaza. Tu ćemo, u dvorištu, naći konje. Odatle krećemo u naše skrovište. Jasno?!

Dvojica lupeža odmeriše Medouza i smešeci se, klimnuše glavama. Započelo je dugo čekanje. Barber je gledao levo niz ulicu. Edi je motrio glavnu ulicu u drugom smeru, dok je Lorens Medouz zario ruke u džepove svoje crne kožne jakne i nervozno hodao tamo-amo.

– Njena kočija! – uzviknuo je Medouz, prolazeći po ko zna koji put pored svojih ljudi. „Kraljicina” kočija je još uvek stajala pred hotelom. Zastao je i piljio zamišljeno u nju. Od crnog kočijaša, međutim, nije bilo ni traga. Mahnuo je rukom, govoreći preko ramena – Ako ništa drugo, verovaće da je u hotelu ako mu to budemo kazali, jer je njena kočija ispred.

Barber je prekrstio ruke i promrsio nešto nerazumljivo. To, međutim, nije smetalo revolverašu u crnom. Smatrao je sebe vođom, čovekom koji naređuje i određuje, pa ga nisu zanimala ni tuđa mišljenja niti primedbe.

IX

Dok je doneo tačan zaključak. Bi je otišla kočijom u grad. Zbog toga je sjahao i vodio konja za uzde i zastao dve poprečne ulice dalje od hotela, pred kojim je stajao četvoropreg. Računao je s tim da su razbojnici u gradu, budući da je „kraljica” bez oklevanja dojurila u Kristal Siti. Zbog toga se dublje uvukao u sporednu ulicu da ga lupeži ne bi primetili.

Crni kočijaš je ipak bio tu. Uvukao se u dno kočije i spavao. To je Holidej otkrio jer je neko vreme motrio na hotel i posmatrao kočiju. Inače, ni ispred hotela niti na suprotnoj strani ulice nije mogao da vidi sumnjive osobe. Vezao je konja za jednu prečku, krenuo nekoliko koraka do glavne ulice, a onda kada su naišla dvojica kola natovarena raznom robom, iskoristio ih je kao zaklon i prešao na drugu stranu.

U ovaj hotel je ušao i smestio se pri dolasku u grad, posle obračuna sa revolverašima. Zbog toga ga je osoblje zapamtilo veoma dobro. Portir se uplašeno trgnuo videvši ga pred svojim pultom.

– Zdravo – rekao je Dok i osmehnuo se. Portir mu je spremno pružio ključ:

– Zadržali smo za vas sobu. Sobu broj pet, mister Holidej.

Prihvatio je ponuđeni ključ i pokazao prema hotelskom restoranu.

– Ešli Bi Ovens je ovde. Gde bih mogao da je nađem?

– Otišla je gore, u pratnji gospodina Florensa Stiva i još jednog čije ime ne znam.

– Znači, iznajmila je sobu?

– Ne, gospodine!

– Iza kojih vrata se nalazi taj mister Stiv?

Portir se okrenuo i pogledom preleteo preko table s ključevima.

– Sedamnaest! – obavestio je „opasnog” gosta.

Dok mu je pružio ruku govoreći – Ovo je za vas. – Pritom mu je u rupicu na kaputu zadenuo novčanicu od deset

dolara. – Hvala vam. Nemojte odavati nikom da sam ovde u hotelu!

Soba broj sedamnaest nalazila se u samom dnu hodnika. Izvadio je revolver iz futrole i zakucao na vrata. Čuo se odmah glas Ešli Bi.

– Slobodno!

Čuli su se koraci, bučno okretanje ključa u bravi, a zatim se vrata otvoriše. Dejmon Flin ih je otvorio. I on je držao revolver u ruci. No u odnosu na Dokovu munjevitu akciju, nije imao nikakvih šansi. Džordžijanac mu je svojim revolverom izbio oružje iz ruke i istovremeno ga udario tako da je odleteo u sredinu sobe. Sve se odigralo veoma brzo, skoro kao u magnovenju.

Dok je zatvorio vrata, naslonio se na njih i nanišanio na dežmekastog lupeža koji je kao hipnotisan stajao kraj prozora i gledao šta se zbiva. Bio je suviše iznenađen i zbunjen da bi se na vreme mašio oružja.

Bi je sedela za stolom kada je banuo u sobu. Poskočila je kao oparena sa stolice i ostala u tom položaju nalik na kameni stub.

– Sedeći tako izgledaš veoma smešno, Dejmon – kazao je Dok nasmejavši se glasno. Trenutak kasnije se uzbiljio i dodao – Jesam li ti već kazao da si ništarija, Dejmon? – rekavši to, pogledao je ostale u sobi. Pogled mu se nekoliko sekundi zadržao na „kraljici”.

– Mi smo naime, nekada bili prijatelji. I to dobri prijatelji. Zar ne, Dejmon?

– Tačno je. Zadržali smo celokupnu meksičku konjicu.

– Nije bila u pitanju konjica, nego seljačka milicija. Zar si zaboravio?

– Ah, da tako je. Oni su bili u crno odeveni! Sada se sećam.

– Dobro – zaključio je Dok i obratio se mladoj ženi – Zbog čega ne otputuješ u Ledž Siti?

Ćutala je i posmatrala ga mračnim pogledom.

– To znači da nećeš! – zaključio je Dok i obratio se momku kraj prozora.

– A ko si sad pa ti?

– Zar se uvek praviš važan kada držiš pucaljku u ruci? – odbrusio je Stiv ljutito.

Holidej je to primio mirno.

– Bi, ko je ovaj tip kraj prozora? Očigledno ima smisla za humor.

Dejmon se malo oporavio od udarca i hteo da se pridigne, ali se zaneo i pao nazad. Dok mu je bez oklevanja prišao, pružio mu ruku i pomogao da se osovi na noge, a onda mu gurnuo nogom veliku naslonjaču da se u nju spusti.

– Ostani da sediš mirno i neko vreme se ne pomeraj – zahtevao je Dok od svog starog kompanjersa, kako se u Meksiku nazivaju pratioci i ortaci. Zatim je uperio „kolt” na Stiva i naredio – Skidaj opasač!

Stiv istina, nije bio naročito visok, ali je bio i snažan. Kao mladić je na jugoistočnoj obali putovao iz grada u grad sa jednim putujućim cirkusom, najčešće u ulozi klovna. Možda još češće kao bokser za novac. Kao klovna, trebalo je da zasmehava decu, a kao bokser je odraslima ulivao strah i uvažavanje.

Vlasnici lokala su najčešće nudili po deset dolara svakome ko obori Stiva na zemlju. U lučkim gradovima, gde su mornari i lučki radnici svojim ženama i prostitutkama hteli da pokažu svoju snagu, da ih uvere da su žestoki momci, to baš nije bilo lako zarađen novac. Ukoliko bi od nekog izgubio bitku, vlasnik lokala bi mu bez zazora skinuo deset dolara od zarade.

Sada je, međutim, kao kradljivac stoke i razbojnik, po sopstvenom verovanju vodio ugodniji i dostojniji život.

Holidejev pogled ga je u ovom trenutku podsetio na cirkuska vremena. Momci njegove snage i visine, trezni ili pijani, pokušavali su da mu slome vrat. Tada nije imao revolver. Sada ga, međutim, ima. Ovaj momak sada od njega zahteva da odbaci revolver da bi „kraljicu” odvuкао je odavde. Šta sad? Medouz mu je naložio da pazi na ovu ženu, da je čuva po cenu života! Lorens Medouz je bio čovek koji ga je izvukao iz kaljuge i uverio da je vredniji od boksera koji se tuče za novac i kojeg svaka pijana budala može da pozove da ogledaju snagu. Morao je da prihvata takve izazove da bi preživeo.

Do sada je u njegovom životu najveća stvar bila mogućnost da bude prijatelj Lorensa Medouza! Zar to niko ne može da shvati, pitao se često. – Iza leđa ti je Vizli, Holideje. On će te srediti!

Doku nije ostajalo ništa drugo nego da se nasmeje. Odavno već nije bilo moguće prevariti ga tako jeftinim trikovima. Trebalo je da se okrene i potraži Vizlija i tako dâ lupežu vremena

da potegne revolver. Na te izmišljene momke iza leđa nije nasedao. Istina, zamalo da se spontano okrene, ali je to vrlo uspešno potisnuo. Međutim, taj neznatni pokret više nalik na nago-vešaj, podstakao je Stiva da potegne svoj teški „kolt” iz futrole i podigne ga prema meti. Mora se priznati da je bio spretan, brz, čak brži od svakog mađioničara. No Holidej je već držao svoj niklovani „kolt” u ruci. Stiv to nije shvatio kao opasnost...

Naravno, Holidej nije hteo da dozvoli da ga ubiju. To niko nije mogao očekivati od njega, niti zahtevati. Zar da ga ubije razbojnik? Nije se, međutim, radilo samo o tome. Dok je bio uveren da ovi momci nisu sami u gradu. Pucnji koji bi odjeknuli u ovoj sobi sigurno su bili alarmni signal ostalima. Čuli bi se, naravno i napolju, na ulici.

Doku je na dohvatu ruke stajala jedna stolica od teškog drveta, koja je bila naslonjena na zid. Reagovao je brzinom misli. Zamahnuo je nogom i stolica je poletela prema Stivu, izbjivši mu oružje iz ruke. Istina, dežmekasti čovek je pokušao da refleksnom kretanjem iskusnog borca izbegne taj udarac, ali mu nije uspelo. Pogodila ga je u glavu, što ga je nateralo da ispusti oružje. Dvostruki uspeh za Doka. Razoružao je protivnika i sprečio pucnjavu. Prišao mu je i zakačio ga punim krošom koji je Stiva na duže vreme oborio na pod.

Naglo se okrenuo sa revolverom u ruci, pre nego što je Dejmon Flin uspeo da se pridigne iz naslonjače. Videvši

da je cev Dokovog, „kolta” uperena u njega, ponovo je klonuo u naslonjaču. Po njegovom mišljenju od okršaja u ovoj sobi je, bez obzira na to što se nije pucalo, cela kuća grmela i tresla se. Međutim, niko se nije ni pomerio, niti oglasio.

Dok priđe Ešli Bi, uhvati je za mišicu i podiže na noge.

– Dejmon, ona će se ovde oprostiti s vama. Nemojte nas pratiti.

Gurnuo je mladu ženu iz sobe u hodnik i preko ramena doviknuo – Bolje bi bilo da brineš o sebi i o tome da eventualno izbegneš vešala tako što ćeš se brzo izgubiti iz ovog kraja.

Ešli Bi se žestoko otimala, ali nije bila dorasla tome da se odupre Dokovoj snazi. Još jednom je s praga pogledao Stiva. Lupež je bio u nesvesti. Najzad je zatvorio vrata sobe i pošao vukući mladu ženu prema stepenicama.

– Pusti me! To me boli! – ječala je Ešli Bi, pokušavajući da se oslobodi stiska. Međutim, Holidej je čvrsto stegao uz sebe tako da više nije mogla da se pomeri. Da ne bi stvarao gužvu na stepenicama koje su se videle iz prostranog hotelskog predvorja, podigao je u naručje i poneo dole. Nosio je kroz čitavo predvorje i izneo tako čak na ulicu, sve do kočije. Lupio je nogom u kočiju tako jako da je Crnac poskočio kao da ga je neko udario nogom po glavi.

Kada je Holidej otvorio vrata kočije, crni kočijaš je izleteo napolje i odmah se popeo na svoje sedište. Dokopao je

uzde i bič, a Holidej se sa Bi smestio u kočiju.

– Poteraj što brže možeš, momče! Koliko kočija izdrži. Skreni preko, u onu ulicu!

Naravno, nije hteo da ostavi svog konja. Pogled Ešli Bi Ovens koji mu je uputila predstavljao je mešavinu mržnje, gneva i razočarenja. Bič se oglasio i kočija je krenula. Uz vik i psovke, prolaznici su se sklanjali pred zahuktalim četvoropregom. Kada su skrenuli u punom trku u poprečnu ulicu, kočija se opasno nagnula na jednu stranu. Uplašena Ešli Bi uhvati Doka za ruku i stegnu je. Od silnog straha bila je zaboravila na negodovanje i ljutnju. Uostalom, od poskakivanja kočije i kloparanja točkova nije se ni moglo razabrati šta govori.

X

Barber pokretom glave pokaza prema hotelu.

– Eno kočije, Lorens! Šta li se sada moglo dogoditi? Kuda je to ona naučila?

Lorens Medouz se okrenu i spazi kočiju upravo u trenutku kada je iza hotela skrenula u jednu poprečnu ulicu.

– To sigurno nije ona. Najverovatnije Crnac hita da nabavi nešto.

Barber, međutim nije delio njegovo mišljenje, ali nije komentarisao. Uostalom, sve odluke je donosio Medouz. Revolveraš u crnoj kožnoj odeći hodao je nervozno gore-dole. Izgledao je naočito i neke žene koje su prošle mimo njega osmehule su se, kada su prime-

tile da ih posmatra. To je, naravno, hranilo njegovu sujetu.

– Šta li je sada s ovim? Zbog čega trči kao pomahnitao? – upitao je Barber, a Medouz se ukopao u mestu. Dejmon Flin im je prilazio trčeći. Sav zajapuren, probijao je put između brojnih prolaznika. Edi im je prišao govoreći – Kladim se da su ugledali Doka Holideja!

Niko nije uzvratio. Barberu se sve to nije dopalo, pa je upitno pogledao Medouza. Pre bilo kakvog odgovora, Dejmon Flin je stigao do njih bez daha i okupan u znoju. Pre nego što je mogao da izusti i jednu jedinu reč, morao je nekoliko puta da udahne duboko.

– Dok Holidej, to kockarsko kopile! – kazao je zadihano. – On nas je iznenadio. Bio je to neočekivani prepad u sobi. Odmaglio je zajedno s njom. Izašao je iz hotela noseći je u naručju i otišao. Nema ni kočije pred hotelom. Sigurno su se odvezli njome.

– On je sa njom... on je odveo „kraljicu”? – pitao je Lorens Medouz s nevericom. Barber i Edi su gledali Flina zaprepašćeno.

– Da, kažem da je otišao sa njom – ponovio je Dejmon još uvek zadihan.

– Nije otišla s njim dobrovoljno. Branila se i otimala!

Revolveraš u crnom baci pogled prema šerifovoj kancelariji. Ostali su sledili njegov primer. Sada je svako sačekivanje kod kancelarije postalo besmisleno.

– Pa, šta sad? – pitao je Dejmon Flin. – Zar hoćete da ostanete tu da stojite

i dalje? Moramo da osedlamo konje i krenemo za njima!

– Samo polako – upozoravao je Lorens Medouz gledajući niz ulicu.

– Možda će kočijom napraviti samo jedan krug i vratiti se ovamo. Zar nije rekao da hoće da dovede „kraljicu” kod šerifa?

– Kazao je. Nije, međutim, rekao kod kog šerifa će da je dovede – podsetio ga je Edi.

Na tu primedbu ga revolveraš u crnom prezrivo odmeri od glave do pete.

– To je upravo ono s čim taj kopilan računa. Oseća da će nekome pasti na pamet tako glupa pomisao kao tebi, Edi! Svi odjure iz grada kao ludi, a on mirno dođe u glavnu ulicu i pravo kod šerifa.

Edijev pogled je sada postao izazivački.

– Staro je pravilo da lovac divljač... – nije uspeo da okonča rečenicu, jer ga je Medouz presekao u pola reči.

Barber se umešao – Mislim da je u pravu. Moraš ostati na tragu divljači. Ko očekuje da će divljač sama doći, običan je magarac.

– Ma nemoj mi reći, magarac? – rugao se Lorens Medouz.

– Poći sa tako malo ljudi? – ponovo je prebacio Flin.

Lorens Medouz ih prostreli pogledom. – Naravno da je malo kada su dvojica bila tako neoprezna, pa su dozvolila da ih onaj kopilan nadmudri.

Dejmonu Flinu je krv udarila u glavu. Već je zinuo da nešto kaže, ali je odustao brzo. Lorens Medouz je bio u

pravu! Trebalo je da puca odmah, još sa vrata!

Revolveraš u crnom je još jednom pogledao niz ulicu.

– Barberu, pođi sa mnom! Vi vodite konje. Sastaćemo se ovde.

Prešao je na drugu stranu kolovoza, a Barber je trčao za njim da bi ga stigao. Za to vreme su Dejmon Flin i Edi gledali za njima, a onda žurnim korakom krenuli prema hotelu u čijoj su štali bili smešteni njihovi konji.

Lorens Medouz i Barber su takođe grabili što su mogli brže pored šerifove kancelarije. Išli su do sledeće poprečne ulice iz koje bi trebalo da naiđe četvoropreg, ukoliko su Medouzove pretpostavke bile tačne – da će samo obići jedan deo grada i vratiti se. Obojica su stegli pesnice i pogledala se. Konačno, Lorens Medouz nastavi dalje. Ušli su u poprečnu ulicu i stigli do njenog kraja. Tamo su ugledali kočiju na ivici paralelne ulice. Stajala je, a na kočijaškom mestu nije bilo nikoga. Sagnuli su se kao po komandi i odmah izvukli oružje.

– Ti desno okolo, a ja ću s druge strane! – prosikta Medouz. Barber je samo klimnuo glavom.

Iako se niko nije video u kočiji, Medouz je bio ubeđen da Dok sedi unutra sa „kraljicom” i čeka da vazduh oko šerifove kancelarije postane čist.

– Sada! – prosikta Lorens i munu Barbera u leđa.

Potrčali su povijeni, sa revolverima u ispruženim rukama. Barber je prilazio kočiji s desne, a Medouz sa leve

strane. Stvorili su kod kočije u istom trenutku i otvorili vrata.

Crnac je ležao na podu kočije vezanih ruku i nogu, sa krpom u ustima. Razrogačenih očiju gledao ih je u smrt-nom strahu.

– Vidi, „mrak”! – kazao je Barber.

– Dođi! – oslobodio je nesrećnog i uplašenog kočijaša krpe u ustima.

– Gde su ono dvoje, do đavola? – pitao je Medouz gnevno. – Znaš li? Jesu li pominjali nešto?

– Pominjali su Ledž Siti – jedva je promrsio Crnac.

Lorens Medouz je upitno pogledao Barbera, a ovaj je samo slegnuo ramenima.

– Ona tamo ima kuću, Lorens, bar tako mislim. Jednom sam čuo da spominje da će se tamo povući da živi u starosti ili ako mora da napusti ovaj posao iz nekih razloga.

Sada se i Medouz prisetio.

– U pravu si, Barberu, bilo je već reči o Ledž Sitiju. Hajdemo njenoj kući. Sigurno će je prinuditi da spakuje i pone se stvari. I novac naravno. Naš novac, Barberu! Sada mi je sinulo pred očima. Momak hoće da se dokopa njenog bogatstva. Ništa drugo! To mu je jedini cilj. Svi smo dopustili da nas nasanka! Od samog početka je taj kopilan bacio oko na njeno bogatstvo.

Bila je to veoma „zapaljiva ideja”, pa su obojica tresnula vrata kočije. Barber je oslobodio Crnca veza na rukama i nogama, a Lorens Medouz poterao četvoropreg prema glavnoj ulici.

Ispred šerifove kancelarije već su čekali Dejmon Flin i Edi, zajedno sa Stivom i konjima. Nisu mogli da veruju svojim očima ugledavši „kraljičin” četvoropreg koji se približavao.

Lorens zaustavi kočiju i skoči na ulicu objašnjavajući svojim ljudima na kakvu ideju je došao.

Samo nekoliko minuta kasnije, galopirali su iz grada, a za njima je Crnac terao kočiju.

Sve vreme je Dok Holidej ubeđivao lepu Ešli Bi blagim, biranim rečima. Izgledalo je kao da je popustila i počela da pakuje stvari. Naredila je crnom slugi da joj upregne jednog konja i spremi dva tovarna. Dok je bio u nedoumici. Nije znao da li je uspeo da je ubedi ili se pokoravala samo zbog toga što nije imala drugog izbora. No to će se već pokazati, jer do železničke pruge treba prevaliti dug put.

Dok Holidej je bio mišljenja da nije ni šerif ni sudija, a nipošto se nije osećao kao dželat. Osim toga, smatrao je da će već samom činjenicom da se „kraljica” povukla i napustila ih, banda kradljivaca stoke nestati, lupeži će se rasturiti na sve strane. No, i to tek treba da se vidi.

– Požuri malo! – zahtevao je ozbiljno, noseći prvi kofer prema tovarnom konju.

– Biću odmah gotova – uveravala ga je Ešli Bi.

Dok, naravno, nije gajio iluzije. Znao je da će Dejmon Flin pokušati da sakupi sve članove bande koji se nalaze u Kristal Sitiju i da će sigurno doći na

pomisao da potraži njega i Bi baš ovde u kući.

Naravno, nije imao pojma da na takvu ideju moraju doći veoma brzo, jer im „kraljica” od novca koji je dobila za dve hiljade goveda nije još isplatila ni cent. Razbojnici su znali da je novac kod nje i da je moraju naći da bi dobili svoj deo. Ešli Bi, međutim, o tome nije rekla ni reč. Ponela je novac, računajući s tim da će ljudi slediti miris novca kao psi tragači.

– Sada je dosta! – kazao je Dok noseći još jedan komad prtljaga. – Ako ne prestaneš, biće nam potrebno desetak teretnih konja.

U međuvremenu se „kraljica” razbojnika presvukla. Imala je sada na sebi svetloplavi jahaći kostim čija je duga suknja pre ličila na jahaće pantalone. Dok je privezao tovar na konja i pomogao joj da se popne u sedlo. Savetovao je da se iz Ledž Sitija poveže sa posrednikom u Kristal Sitiju i da preko njega proda kuću i sav inventar. Ona je to prihvatila, ali kako se Doku činilo, ne baš svim srcem. Najзад su, jašući jedno uz drugo i vodeći tovarne konje, napustili kuću. Trebalo je da se ukrca u voz u San Antoniju, a odatle preko Rozenburga otputuje u Ledž Siti. Hteo je da ostane uz nju sve dok se ne bude uverio da zaista putuje u Ledž Siti, da se neće okrenuti i poći nazad u Kristal Siti, čim je bude prepustio njenoj sudbini.

Srećom, postojala je direktna veza poštanskom kočijom, tako da će biti na putu samo nekoliko dana. No još

uvek nije došao trenutak da je pusti da putuje sama. Ako bi je sada pustio, najverovatnije bi je ponovo sreo u Kristal Sitiju ili pak onom oronulom napuštenom ranču koji je banda koristila kao svoje skrovište. Tamo među svojim kradljivcima stoke, srećnim što im se „kraljica” vratila.

Dok je jahao prema severoistoku, prema drumu koji je vodio za San Antonio. Sat kasnije je izgledalo da je jahanje okončano.

Ispred njih je čekao jahač u senci jednog kestena. Sedeo je na leđima konja laktova poduprtih o vrh sedla i šešira zabačenog na potiljak. Osmeh mu je krasio lice, delovao je čak dobroćudno. Dejmon Flin!

Dok izvuče „vinčesterku” iz futrole i uperi cev u bedro „kraljice”.

– Ma šta se dogodilo, ostani uz mene, ne pomeraj se – kazao je. – Računaj na svoje lepe duge noge! Trku sa usijanim olovom iz moje puške sigurno nećeš dobiti! Budi mirna i ćuti, samo ću ja govoriti.

Holidejev pogled klizio je po okolini. Tamo gde je jedan razbojnik, sigurno ih mora biti još nekoliko.

Zastao je na deset koraka ispred drveta pod kojim je stajao Flin.

– Baci svoju pucaljku, Dok! – kazao je Dejmon Flin. – Ovuda više nećeš proći. Uopšte nećeš. – Uspravio se, isprsio i uhvatio uzde. – Evo moje ponude, Dok. Ona je zajednička. Okreni se i nestani i mi ćemo te pustiti da odeš. Tebe samog, naravno!

– Dejmone, stara huljo! Sklanjaj mi se s puta ili ću joj prosvirati metak kroz srce. Sledeći će biti namenjen tebi.

– Kuda si to namerio? Gde hoćeš s njom?

Umesto da odgovori, Dok pusti uzde i potegnu revolver.

– Sačekaj trenutak! – vikao je Dejmon. – Ja ovde nisam sâm. Pokažite se, drugari!

Odmah se setio revolveraša u crnom odelu. Video ga je u Karizo Springsu, kada je izlazio iz kuće u kojoj je bila „kraljica”. Istupio je iza jednog drveta udaljenog oko 100 jardi. Zbog toga je držao „vinčesterku” u ruci. Sa Dejmonom su bila petorica. Da li je bilo još razbojnika osim ovih koje je video, Dok nije mogao znati. Oni koje je mogao videti, bili su postavljeni u širokom luku i takođe udaljeni oko 100 jardi. Iza visokog žbunja su im se nalazili konji. Čuo je jednog da njišti.

– To što nisi sâm, Dejmone, ne menja ništa. I da vas je stotinu! Ja držim „kraljicu” na nišanu. Prema tome, oprezno, „mućaćosi”! Tako sam je nanišanio da ako i dobijem koji komad olova u telo, sve će ići onako kako sam zamislio.

– A sada promisli malo, Holideje. Šta kažeš na to da nam je sudbina ove ledi nevažna. Nije nas briga za nju. Kako onda stoje stvari, burazeru?

– Ti se šališ, Dejmone!

– Bi, slušaj ovog lupeža! Taj šljam ti nisi htela da ostaviš na cedilu?!

– Ne govori tako, Dejmone! Znam pouzdano da tako u stvari ne misliš – kazala je „kraljica” odlučno. – Sklonite se i propustite nas. Ovo ne vodi ničemu, uveravam te!

– Kuda vas vodi put? – upitao je Dejmon podrugljivo. – Pretpostavljam, u Ledž Siti. Ne varam se, zar ne?

Htela je da odgovori nešto, no Dok pojača pritisak cevi „vinčesterke” i procedi kroz zube – Čuti!

Dejmon Flin pritera svog konja malo bliže izlazeći iz senke kestena. Postavio se nešto malo dalje sa strane i tu ponovo zaustavio konja.

– Mi smo o svemu razmišljali ponovo, Holideje. Nikako ne ide da i jedni i drugi, mi i vi, tek tako odemo i da ostane na „nikom-ništa”. Jednostavno je nemoguće. Ona ima suviše novca uz sebe. Samo to nemoj poricati! Malo smo pregledali njenu kuću. Znamo da je novac kod nje. Evo drugog korisnog predloga: nama lova, tebi lutkica!

Dok je gledao Dejmona Flina pravo u oči. Nije mogao da se otme osećaju da momak misli ono što govori. Zbog toga mu je za trenutak bilo žao „kraljice”. Za nju je to, nema sumnje, predstavljalo veoma gorko razočarenje. Ona kao da još nije mogla da poveruje u to da njeni ljudi misle tako.

– Bolje loš posao, nego nikakav – podsetio je Dejmon Flin smešeći se.

– Ti kao da previđaš moj revolver, čoveče!

– Ako se ovde bude pucalo, Dok, i ti ideš do đavola!

– Ti si pre mene na redu, Dejmone!

– Oprez! Oprez! – pretio je Flin.

– Povuci se ili pucam!

Dejmon Flin je upravo zaustio da nešto kaže, ali mu je delić sekunde ranije skinuo metkom šešir s glave. Prosto se iznenadio koliko mu se kosa nakoštrešila. Međutim, Flin nije ni trepnuo. To mu se moralo priznati. Posle pucanja je ipak „podvio rep”. Ali ne odmah! Prvo je nekoliko trenutaka gledao Holideja besno kao da će se ustremiti na njega. Iznenada je samo namotao uzde oko šake i okrenuo konja. Odjahao je do svojih pajtaša.

– Šta oni hoće, Bi? Tebe ili tvoj novac?

Okrenula je glavu i pogledala Doka. Pogled joj je bio bezizražajan. Nije ništa rekla.

– Ako nisi sigurna, trebalo bi da sjasemo i otrčimo u zaklon.

Gledala je ispred sebe ne govoreći ništa. Delovala je kao paralisana.

– Koliko novca je u pitanju? Ako je mnogo, onda Dejmon misli ono što je rekao.

Ovog puta je ponovo skrenula pogleda na Doka.

– Budi siguran da je tako! – rekavši to, Bi je opet pogledala svoje ljude.

– Koliko novaca? – bio je uporan Holidej

– Bezmalost hiljada dolara!

Dok je samo zazviždao kroz zube. Video je da je Dejmon Flin stigao do razbojnika u crnom kožnom odelu i tu sjahao s konja. Razgovarali su očigledno nervozno.

Šta je bilo to što je upozorilo Doka? Njegova intuicija i dobro poznavanje ljudi? Znao je koliko je vredna vernost takvih ljudi, njihova odanost. Kratko rečeno – nimalo!

Kada su momci podigli puške u visinu ramena, on je već bio u skoku i povukao sa sobom i Ešli. Puške su škljocale i praštale, ali su meci zviždeći proletali iznad praznih sedla.

Noseći bisage preko ramena, sa puškom u levoj ruci i vodeći Bi desnom rukom, hitao je četvornoške prema zaklonu. Deset koraka dalje su stenovite izbočine nudile zaklon. Gurnuo je Bi iza jedne izbočine, a onda pod žestokom paljbom razbojnika otrčao nazad do konja i dokopao užu kojim su bili vezani teretni konji. Teret je bio veoma važan kao najviši ulog u kockanju! Služeći se jednom rukom da „vinčesterkom” odgovori na vatru razbojnika, drugom je vukao konje u zaklon. Na dohvat stena, razbojnici su gađali konje.

Najzad su i razbojnici nedvosmisleno pokazali svojoj „kraljici” šta zaista hoće. Nasuprot tome, Dok je sasvim jasno pokazao da ni u kom slučaju ne bi pucao na nju, time što je ostavio samu iza stena. Morao je da nekoliko puta ustaje i puca u napadače da bi je konačno naterao da mirno leži iza stene.

Sagnuta tik uz njega, Bi je spustila ruke na njegovu mišicu.

– Kako ćemo sada dalje, Holideje? – usne su joj izdajnički podrhtavale, a

u uglovima očiju pojavile su se i prve suze.

Jedini odgovor na njeno pitanje bilo je da mogu dalje samo ako njemu uspe da ih pobedi. Tada bi mogao da je mirno smesti samu u poštansku kočiju, jer više neće postojati njena banda. Bar ne ovih pet ključnih razbojnika. Oni su se upravo sakupili kod jedne grupe drveća. Dok je zbog Bi razmišljao o tome da im preda plen. Oni će se sigurno ustremiti na to i verovatno čak potući zbog novca. Ako bude i mrtvih, ostali će odjahati odavde. Znači, i tako bi banda razbojnika bila likvidirana. No pitanje je da li mu ovi pasji sinovi veruju. Verovatno će računati s tim da će ih Dok slediti i pokušati da im oduzme plen. U toj borbi ne bi prošao dobro. Svakako ne.

– Ti ćeš ostati ovde iza stene i nemoj se slučajno pojavljivati.

Pogledala ga je očiju raširenih od straha.

– Hiljadu mu svetaca, Holideje! Šta si to naumio?

– Ne brini! Oni momci nas nisu još šćepali, a najverovatnije i neće.

– Užasno se bojim. Strah me je, Holideje!

On joj spusti ruku na rame sasvim blago, umirujući je, dok je pogledom pretraživao okolinu. Tražio je put da neprimećen napusti sadašnji zaklon.

– Strahujem za tebe!

Pogledao je Ešli i osmehnuo se iznenađeno.

– Ja sam te od prvog trenutka zavolela i nikada nisam ni prestala da te vo-

lim! – priznala je. – Učinila sam mnoge stvari onako kako u suštini nisam htela. Moraš mi to oprostiti, dragi!

Samo je klimnuo glavom i upozorio je ponovo – Ne smeš se micati odavde.

– Sačekaj! – uzviknula je i grčevito mu stegla ruku. – Daj im novac – zatevala je odlučno.

Dok se nasmejao.

– Mislim to ozbiljno! On mi neće značiti ništa ako tebe zbog toga ubiju.

Odmahnuo je odlučno glavom – Time se lupeži neće zadovoljiti. Strahovaće da ću pokušati da im ponovo oduzmem plen.

– Za dva sata će pasti mrak!

– Znam, Bi!

Držala ga je grčevito za ruku dok su joj se lepe oči punile suzama. On se, međutim, oslobodio njenog stiska i poskočio bacajući se dalje u novi zaklon koji su sada predstavljali leševi tovarnih konja.

– Dok! – doviknula mu je Bi. – Čuvaj se!

– Ako bi jedan do njih čak stigao dovede, ti se ne pomeraj, budi sigurna da ću se brzo vratiti.

Hrabro je klimnula glavom. Dok je potrbuške puzao unazad dok nije stigao ponovo u novi zaklon iza stena. Kotrljao se kroz travu i oprezno uspravo iza jednog kamena koji je po obliku podsećao na pravilnu kocku. Razbojnici su se još uvek nalazili iza drveća. Sva petorica! Dok je potrčao napred krupnim koracima koliko su ga noge nosile, do reda kamenih gromada koje su mu pružale zaklon. Međutim, to

nije bio beskrajni niz, nego se na njegovom kraju nalazilo nekoliko gušćih žbunova i više stabala oskoruša. Bacio se ponovo na tle i otkotrljao u žbunje.

Svi razbojnici su stajali u zaklonu iza drveća i gledali u pravcu Bi. I oni su, kao i Dok uostalom, imali nameru da se nekako prišunjaju stenama i priđu im sa zadnje strane, pa tako iznenade „kraljicu” i Doka. Holidej je sa svoje strane želeo da razbojnicima priđe neprimećeno s leđa. Imali su isti cilj, samo drugi pravac kretanja. Trčali su skačući jedan po jedan. Prvi je krenuo revolveraš u crnom.

Dejmon Flin je obrazovao začelje, a kada je hteo da krene, Holidej mu je bacio kamen u leđa. Dejmon se ukoči i okrenu. Zatim je izašao iz šipražja držeći „vinčesterku” uperenu u njega.

– Dejmone, stara huljo! – kazao je.

– Bacaj „vinčesterku” i revolver i beži, beži što dalje i što brže da te ne bih morao ubiti.

Flin je gledao u svog nekadašnjeg kompanjona pun neverice. Sekunde su proticale, a Dok je postao nestrpljiv.

– Ne možeš se premišljati čitavu večnost, Dejmone!

Flin je na kratko skrenuo pogled. Od njegovih ortaka nije bilo ni traga. Doku, naravno, nije promaklo da su se dokopali željenih pozicija i što je značilo da najverovatnije odmah početi puškaranje. No možda su primetili da im se Dejmon nije priključio, to jest da im se ne primiće.

– Baci sve i beži! – još jednom je zatražio Dok.

– Nisi fer, Dok – promrsi Flin.

– Ti mora da si poludeo.

– Ja sam pre tebe stigao ovde!

– Pa šta onda, Dejmon?

– Prema tome, ti bi trebalo da odeš odavde! Ja ovde imam starija prava. Među prijatelj...

– Prestani da govoriš o prijateljima i o prijateljstvu! – prekide ga Dok.

Ne, Dejmon Flin nije bio spreman da se povuče sa poprišta i da propusti šansu. Poskočio je s „vinčesterkom” u jednoj i revolverom u drugoj ruci, iz koga je i zapucao. No u deliću sekunde, kada je povukao obarač, već mu je usijano olovo iz Dokovog oružja bilo u grudima, tako da je njegov metak skrenuo među grane oskoruše.

Ranjeni Flin je s krajnjom nevericom i iznenađenjem gledao prema mestu u koje je pucao, to jest prema svom drugu iz davnih dana, a onda mu se prsti obe ruke otvoriše i oružje kliznu iz njih.

– Zašto ne padaš, Holideje, kada sam te pogodio? – pitao je slabim glasom. Klonuo je na kolena. – Holideje, ja... – nije okončao rečenicu, pao je licem u travu.

Posle ove pucnjave nastupila je gluva tišina.

Dok se sagnut privukao Dejmonu i okrenuo ga na leđa. Pritom je stalno motrio šta se zbiva ispred njega. Gledao je napregnuto. Od ostalih bandita, međutim, nije bilo ni traga.

– Holideje, ja...

– Ostani tako i leži mirno – Dodirnuo mu je čekinjastu kosu. – Odvešću te brzo nazad u Kristal Siti kod lekara.

U tom času, Dok je pogledao prema tovarnim konjima. Jedan od razbojnika je upravo prišao držeći veliki nož u ruci, da bi rasekao konopce i remenje. Međutim, Bi je to shvatila drugačije. Mislila je da će se nožem ustremiti na nju. Skočila je i užasnuto zurila u razbojnika.

Dok se spusti na kolena i podiže „vinčesterku” u visinu ramena. Video je preko nišana i sasvim jasno razbojnika s nožem. Puška je prasnula, a višestruki odjek odbijao se o kamene gromade. Razbojnik se prevrnuo preko glave i pružio u travu, a onda ostao da leži kraj leša tovarnog konja, ispruženih ruku i nogu.

To, međutim, Dok više nije pratio pogledom. Visoki razbojnik u crnom pritrčao je pogođenom ortaku sa ostalom dvojicom. Revolveri su počeli da prašte u Dokovom pravcu. On se otkotrljao iza jedne kamene gromade, uspravio se iza nje i svu trojicu uzeo na nišan „vinčesterke”. Odmah su se razbežali levo i desno u zaklon.

Dok je napunio ispražnjen magacin puške. Vladala je pritiskajuća i preteća tišina. Niko od razbojnika se nije pojavljivao. Motrio je neprekidno oko sebe.

– Dok! – pozvao je jedan od njih gromko. – Hajde da se obračunamo na stari, revolveraški način!

Takav način je bio poznat na Zapadu i podrazumevao je dvoboj između dvo-

jice, naravno revolverima, s tim što se rastojanje određivalo unapred. Poziv na dvoboj uputio je čovek odeven u crno. Crna je međutim bila samo jakna, a ispod nje virila je blistavo bela košulja kao što i on sâm nosi, a to je Dok primetio odmah.

– Ne vidim te! Gde se nalaziš?

– Ovde sam – znatno dalje nego što je Dok pretpostavljao, pojavio se Medouz sa podignutim rukama, dlanova okrenutih na gore. „Kolt” mu je bio u futroli. Stao je raskoračen i čekao.

– Holideje – jeknuo je Dejmon Flin.

– Njemu je bolje ne verovati!

Bilo je očigledno da ranjeniku svaka reč predstavlja izuzetan napor.

Uprkos tome, Dok se uspravio, spustio „vinčesterku” na kamen ispred sebe, a onda ga obišao i stao ispred. Na taj način je bar s strane bio zaklonjen.

– Šta kažeš, koliko bi trebalo da bude rastojanje? – pitao je revolveraš. – Je li ovako dobro? Što se mene tiče, može da bude i manje. Priđi bliže, ako misliš da ćeš tako pogoditi bolje.

Rastojanje je iznosilo oko dvadeset koraka. Dok podiže levu ruku da bi pokazao da mu rastojanje odgovara.

– Počni! – doviknu Lorens Medouz i odlučno pruži ruku napred. Izgledalo je da hoće dužim putem do revolvera, što nikako nije bila prednost. Naprotiv!

– Pazi na leđa, Holideje! – doviknu mu Dejmon Flin, a Dok se okrenu verujući da je čovek na umoru bio po-

novo onakav kakvim ga je upoznao u Meksiku.

Dvojica razbojnika stajala su uspravljena do bedara u šipražju, nedaleko od velikog stabla, s puškama na gotovs. Pucali su bez oklevanja. I Dok je pucao odmah i bacio se u stranu. Jer iza njegovih leđa sada je zagrmio revolver u rukama lupeža koji mu je ponudio borbu „na stari, revolveraški način”.

To, međutim, nije bio ni stari, a ni fer način. Iskoristili su ga, nemajući drugog načina da doskoče protivniku. Međutim, ni jedan od njih nije pogodio Doka. Iza leđa su mu se prikrali Barber i Stiv. Edi je ležao mrtav kraj konja.

Još u padu, Dok je pogodio Stiva. Sručio se na zemlju kao da mu je neko snažnim zamahom mačete odsekao noge. Dok se opet okrenuo i uspeo da sledećim metkom sredi Barbera.

Lorens Medouz je nestao. Nemoguće! Znao je dobro da ga nije pogodio. Nije, ustvari, ni pucao u njega. Tek trenutak kasnije video ga je kako trči. Dugim koracima grabio je prema Bi prolazeći pored konja. Dok se vratio do stene na kojoj mu se nalazi „vinčesterka”. Vratio je „kolt” u futrolu. Pušku je podigao u visinu ramena i nanišanio. Pucanj odjeknu i razbojnik u crnom se sruči među stene.

Dok Holidej konačno odloži pušku. Ako ga nije pogodio, onda je skok značio bekstvo u zaklon. Odjednom Ešli Bi kriknu prodorno. Dok je potrčao najbrže što je mogao. Lorens Medouz,

poznati i ozloglašeni revolveraš, bio je mrtav. Pao je između stena preko svoje „kraljice”. Otkotrljao ga je na stranu da oslobodi mladu ženu i pomogne joj da stane na noge. Pošao je sa njom do Dejmona Flina. No, saputnik i pratilac iz starih dana je u međuvremenu izdahnuo.

Sahranio ga je dalje od ostalih, jer mu je dugovao zahvalnost. Nije ni slutio da mu se dva razbojnika nalaze iza leđa.

Trajalo je prilično dugo dok je iskopao grobove i zatrpao ih. Bio je veoma zanet poslom, pa nije ni primetio šta se oko njega zbiva. Kada se uspravio i obrisao znoj sa čela po završetku posla, od Ešli Bi Ovens nije bilo ni traga. Nestala je. Očigledno je strahovala da će je izručiti vlastima. To bi ustvari i morao da učini. Pitanje je samo da li bi to mogao da učini, da li bi imao srca? Nije znao ni sâm. Bio je srećan da na ovo pitanje nije morao da odgovara samom sebi.

XI

Na udaljenosti od više stotina milja, jedan čovek je već duže vreme bio mučen pitanjem gde je nestao Dejmon Flin, njegov plaćeni zaštitnik, čovek od poverenja i savetnik. Bio je to bogati rančer, stari Garison. Budući da nije imao porodice, Dejmon mu je na neki način nadomestio sina, bar delimično. Bio je na njegovom platnom spisku, ali sa posebnim statusom. Garison je sledio njegovo uputstvo, odnosno savet, da krene prema istoku kuda su

najverovatnije kradljivci stoke poterali ukradena goveda. I sâm je verovao da je to najlogičniji pravac. Naravno, očekivao je da će mu se Flin pridružiti, ali njega nije bilo već nekoliko dana. Ustvari, Dejmon je trebalo da vodi ovu poteru za razbojnicima.

Zbog čega je Garison tako tvrdokorno nastojao da pronađe kradljivce goveda? Zbog toga što se u Kristal Sitiju uveliko šušalo i govorkalo da je on tajni vođa bande kradljivaca. Hteo je da ih uhvati i raskrinka i konačno opere ljagu sa sebe. Nikada, istina, nije razmišljao otkud takvi glasovi, niti o tome da ih možda neko širi namerno, da bi oštricu sumnje usmerio u drugom pravcu. Sumnja u Garisona kao vođu bande, potkrepljivana je velikim brojem plaćenih ljudi pod oružjem, više ljudi nego što je imanju te veličine i s tim brojem goveda, koliko je imao, uopšte bilo potrebno. I tu Garison nije ulazio dublje u situaciju. Prosto, držao ih je zbog toga što mu je život bio ugrožen, zbog toga što je neko unajmio revolveraša da ga ubije.

Garisonov ranč je bio prilično udaljen od grada i novosti je, budući da nije često napuštao imanje, donosio Dejmon Flin. Od njega je čuo da ga smatraju vođom bande i da mu je život ugrožen. On mu je bio desna ruka. Sad, tri dana posle odlaska u poteru za kradljivcima stoke, bio je veoma nespokojan. Od Dejmona nije bilo ni traga ni glasa. Možda je, pošavši kasnije za njim, naleteo na razbojnike, počinio neku nepromišljenost i stradao. Čekajući

da Flin stigne, produžavao je boravak u ovom kraju krećući se uz reku, jer, logično, kradljivci negde moraju poiti stoku. Nije ni slutio da se to dešavalo na drugom kraju Teksasa. Nepredviđeno izbivanje od kuće pod nepovoljnim uslovima unosilo je nemir i nervozu među njegove ljude. Istina, nisu se usudili da negoduju glasno, znajući kakvu narav ima Garison, nego su o tome sve češće međusobno razgovarali. Od dve hiljade goveda koje su razbojnici gonili, nije bilo ni traga. Ništa nije ukazivalo da su prošli tuda, putem kojim se kretala Garisonova potera. Naravno, putem za koji je Dejmon Flin rekao da je najbolji!

Jedan čovek se ipak usudio da stavi primedbu. Bio je to „četrvtasti” melez, koji je inače predstavljao Garisonovu ličnu gardu i sa kojim je Dok sukobio prilikom svoje prve posete ranč.

– Gazda, već dan i po se ne mičemo odavde. Ne idemo ni napred ni nazad, ni levo ni desno. Ovde sigurno nisu prošli razbojnici. Trebalo bi da se vratimo!

– Šta ako su krenuli u drugom pravcu? Ne možemo da odustanemo.

– Bez uvrede, mister Garison – kazao je melez. – Za krađu smo saznali tri dana pošto je ona izvršena. Razbojnici su već imali veliku vremensku prednost. Tačno je da su se sa govedima kretali sporije, pa nam je to davalo nadu da ćemo ih stići. Sada smo, međutim, izgubili još dva dragocena dana. Ako bismo promenili pravac potere, sigurno ih ne bismo stigli.

Stari rančer nije odmah priznao da je njegov čovek u pravu. Tek nekoliko sati kasnije je naredio se vrate kući. Osećao se poraženim. Oborene glave, umoran, stigao je na imanje. Sutradan ujutru, stigla je vest: razbojnici su oterali goveda u drugom smeru na severozapad, banda je razbijena, a veliki deo lupeža izgubio je živote. Znajući da je time skinuta ljaga sumnje sa njegovog imena, pohitao je u grad.

* * *

Istoga dana, kada je došlo do obračuna sa Dejmonom Flinom i njegovim ljudima i kada je Ešli Bi nestala, Dok je poslao telegram Vajatu Erpu, a dan kasnije stigao kod šerifa u Kristal Siti. Tada je Ešli Bi Ovens već uveliko bila na putu za Ledž Siti.

Šerif je obrazovao poteru u koju se uključio i Garison. Bogati rančer je na putu prema skrovištu razbojnika hteo da sazna od Doka da li je možda naišao na Dejmona Flina i da li ga je

video. Danima ga već nije bilo, iako je trebalo da mu se pridruži. Dok je rekao da mu je žao, ali da ga nije sreo. Naravno, nije slutio da je Dejmon Flin pripadao bandi razbojnika. Zašto da sada, kada je sve okončano, a Dejmon mrtav, to pokreće?

Na napuštenom ranču, skrovištu razbojnika došlo je do kratkog puškaranja. Dogodilo se onako kako je to Dok i pretpostavljao: „kraljice” više nije bilo, a vođe su bile mrtve. Ostatak bande se raspršio na sve strane.

Kada je ponovo stigao u Kristal Siti, u predvorju hotela mu je Marisa pošla u susret.

– Dok, gde ste bili do sada?

– Duga je to priča, Marisa. Mogu li da vas pozovem na ručak?

Dok nije ni slutio koliko je nestrpljivo čekala ovu priliku.

Dok joj ponudi ruku i povede je u trpezariju hotela. Uostalom, to mu je i odgovaralo, bio mu je neophodan brendi i dobar obrok da povрати snagu.

KRAJ

NA SVIM KIOSCIMA!

NAJLEPŠE

5 DEČJIH ENIGMATIKA
+ POKLON PAZLE

BAJKE

MARKETPRINT · DIDAKTA

SLOŽI, OBOJI,
PROČITAJ!

4 KOLO

SADRŽI

4

RAZLIČITE

PAZLE

SA PO

5

RAZLIČITIH

DEČJIH

ENIGMATIKA

